

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

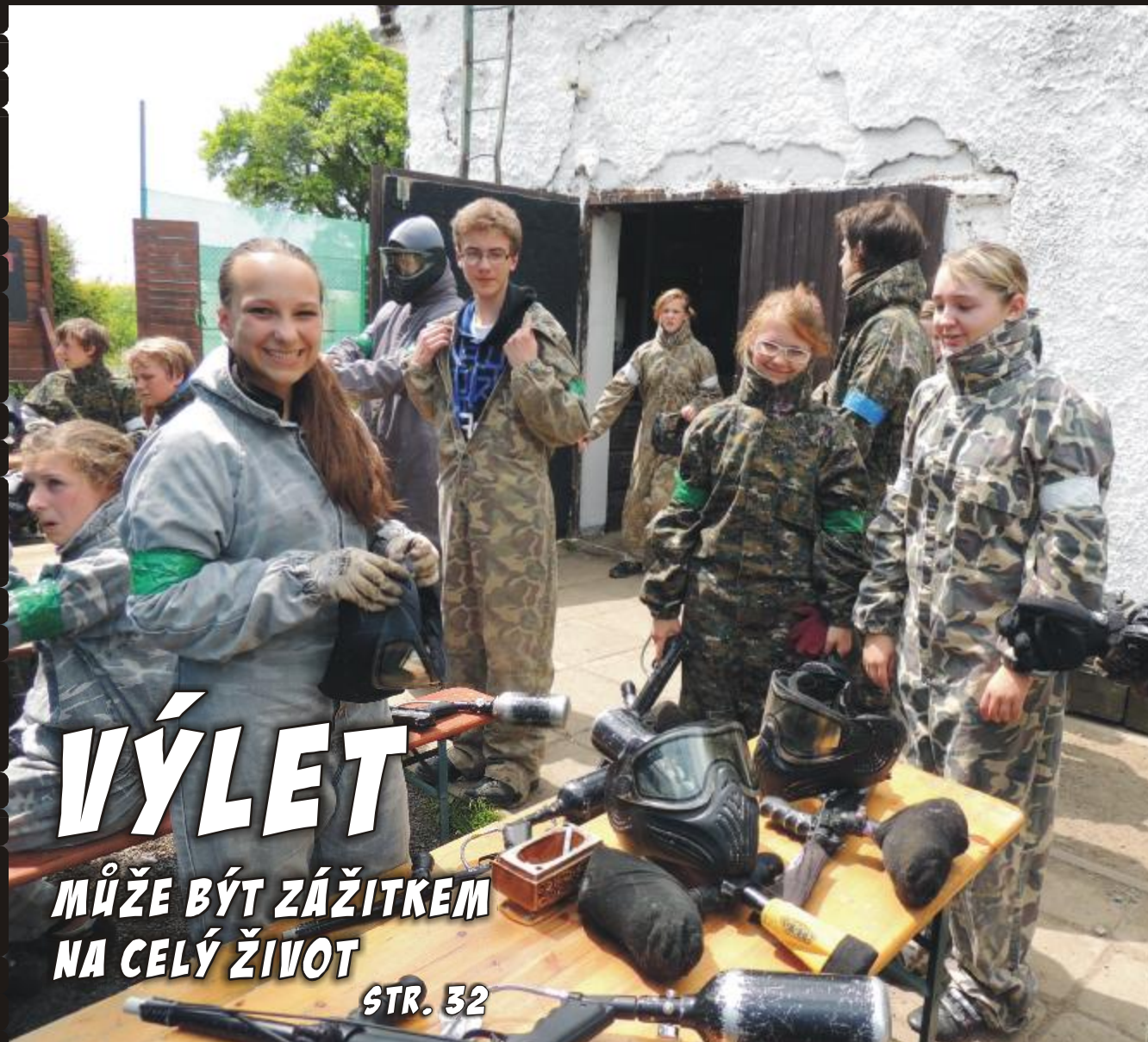
<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 73 - červen 2013

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

VÝLET

MŮŽE BÝT ZÁŽITKEM
NA CELÝ ŽIVOT

STR. 32

PÁR SLOV ÚVODEM

Tak se nám to přece jen povedlo! Těsně v závěru školního roku jsme doklusali s posledním předprázdninovým číslem, které je takovou symbolickou tečkou za deseti školními měsíci. Zdálo se to nekonečné, ale nakonec jsme je všichni přečkali, a dnes se nám dokonce zdá, že to docela uteklo...

Závěrečné číslo školního roku bývá už tradičně výletové a není tomu jinak ani letos. Však těch zážitků je opravdová fůra a jsme moc rádi, že se o ně s námi podělily všechny třídy, které se někam na výlet vydaly. Kromě toho se můžete těšit i na spoustu nevýletových článků, které odrážejí školní události posledních několika týdnů.

Jako každý rok i letos nám redakce prořídne. Opustí nás trojice dlouholetých členů redakčního týmu – **Ane-ta Dufková, Leona Vedmochová a Vašek Šebek**. Zvykli jsme si na ně, zažili jsme s nimi spoustu legrace a budou nám chybět. Ale čas se nedá zastavit, a tak jim v jejich dalším životě přejeme hodně štěstí a za všechno, co pro našeho Puclíka udělali, moc děkujeme...

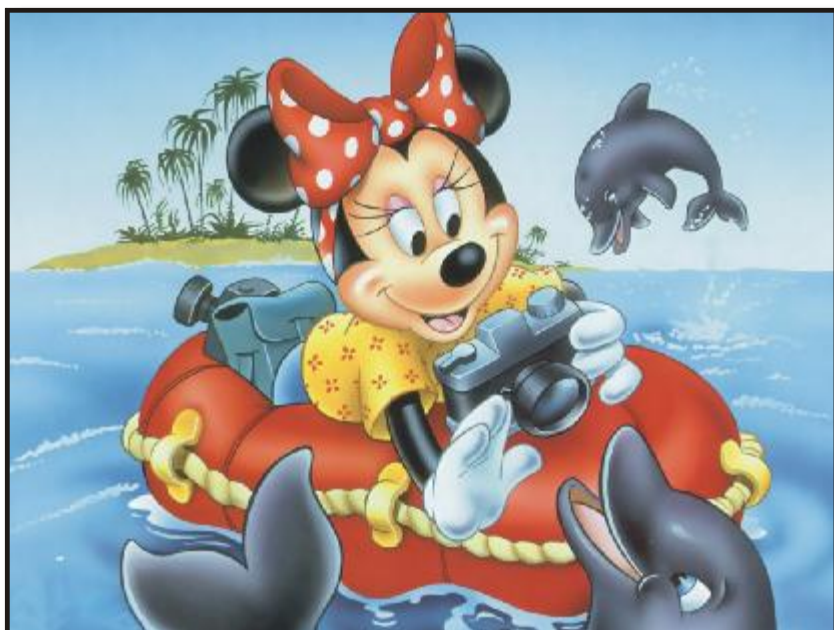
A teď už jsou před námi prázdniny. Ať jsou ty vaše co nejhezčí, ale před nimi ještě – příjemné počteníčko...

Redakce

**PUCLÍKOVA
ŠUŠKÁRNA**

- Kluci z 8.C jsou skutečnými labužníky. Vědí, co je dobré, a tak se vždycky v úterý před odpoledním vyučováním svědomitě věnují konzumaci česnekových chipsů. No, musí to být lahůdka skutečně nevidaná, protože česnek je z nich cítit ve škole přes dvě patra ☺. Jenže oběti jejich gurmánského nadšení se pak vždycky stane pan učitel Smékal, který má ve zmíněné třídě odpolední výpočetku. Kdo zná situaci v našich výpočetních učebnách, ten ví, že je tam vzduch na padnutí i bez česnekových chipsů, natož pak s nimi. A tak pan učitel vydal zákaz konzumace této lahůdky v době před odpoledním vyučováním – samozřejmě v zájmu zdraví ostatních účastníků vyučovacího procesu. A co byste řekli? Vzali si to hoši k srdci? No jasně, nevzali. A další týden páchli úplně stejně! Vlastně možná ještě víc ☺. Pane učiteli, nezoufejte, záchrana je blízko – o prázdninách se můžete nadýchat čerstvého vzduchu, co hrdlo či plíce ráčí. A co začnou konzumovat hošani v září, to se snad dopředu netroufáme ani odhadnout...

**Krásné
prázdniny
přeje
všem
čtenářům
PUCLÍK**

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ 3.A v knihovně	3
▪ Devět let	4
▪ Bob a Bobek sportovali s prvňáčky	5
▪ Trosečník	6
▪ Turnaj ve stolním tenisu	7
▪ Vyzvídali jsme	8
▪ Otvírání studánky	14
▪ Den dětí 7.C v bazénu	15
▪ Sběrová bilance	15
▪ Na kole dětem	16
▪ Školní liga	17
▪ Ekofanda	18
▪ Podvečerní čtení	20
▪ Pythagoriáda	21
▪ Anketa	22
▪ Sloupečky	24
▪ Když se setmí... ..	26
▪ Mladý zdravotník	28
▪ Výtvarné soutěže	29
▪ Žákovská knihovna	30
▪ Jsi správný rodák?	31
▪ Výlety 2013	32
▪ Den dětí plný zábavy	48
▪ Týden čtení ve třídě 1.A	49
▪ Den maminek na přístavbě.....	50
▪ Puclíkův komiks	51
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	52

Ve skvělém převleku nás paní knihovnice s opicí na rameni, panem Nilsonem, provedla knihou Pipi Dlouhá punčocha. Pipi (tedy paní knihovnice) nám názorně předvedla své chování ve škole, což nás velmi pobavilo, poněvadž bylo hodně nezvyklé a výstřední. Pipi měla nadlidskou sílu, a tak jsme soutěžili v posilování činkou a v razítkování knihy.

Následoval malý test toho, co jsme si zapamatovali o spisovatelce a knihách, kterých jsme viděli čtrnáct. Obstáli jsme výborně. Pobyt v knihovně s knihami a pracovníci knihovny se nám líbil a moc se těšíme na další besedy v příštím školním roce.

PaedDr. Miroslava Kotovicová

3.A V KNIHOVNĚ

V hodinách čtení si vždy přečteme na pokračování několik stránek z knihy Astrid Lindgrenové - Děti z Bullerbynu. Moc nás baví příběhy pěti hlavních dětských hrdinů této knihy a všichni je už umíme vyjmenovat, avšak o autorce této knihy jsme se podrobnosti dozvěděli teprve na besedě v naší městské knihovně.

Hledali jsme v atlasech světa Švédsko a tam jsme umístili i vlajku této země. Je to rodná země výše jmenované spisovatelky, kde celý život psala a hájila práva dětí a zvířat. Letos by jí bylo 106 let. Její knihy čtou děti v další stovce zemí světa.

DEVĚT LET

Aneta Dufková, 9.C

OHLÉDNUTÍ ZA LÉTY NA ZÁKLADCE

Já se na střední těším. Už více než rok – od té doby, co jsem si vybrala školu. A budu se těšit i ten poslední den, který na základce strávím. Ale přece jen... Je to opravdu zvláštní pocit, že už mnoho lidí třeba nikdy neuvidím. I když si o spoustě z nich myslím své, jsou součástí mého života. A škola? Je to jen budova, to sice ano, ale znám tady už skoro každý otlučený roh a zrádný schod...

Nicméně i tady jsem přece jednou začínala. Nebudu lhát, že si pamatuji svůj první den ve škole. Nepamatuji, první školní léta se mi slévají dohromady. Ovšem právě během těchto let, která si nepamatuji, jsem se naučila to nejdůležitější. Číst, psát a počítat. Na těchto základních znalostech budu stavět celý život. To jsou však tak automatické věci, že člověk prostě moc nepřemýšlí nad tím, kde se je naučil.

Více si vzpomínám na čtvrtou a pátou třídu – první roky ve velkém světě velké budovy a velkých dětí. Když si dnes vzpomenu, jak nám deváťáci připadali strašně velcí a rozumní, musím se smát. Dnes už mi tak nepřipadají. Naopak mám stále pocit, že jsme přece ještě docela malí. Malí na to, abychom se rozhodli, co budeme v životě dělat, a vydali se sami do neznáma. Mnozí z nás mi stejně nepřipadají ani o moc rozumnější než v té čtvrté třídě...

Největší vzpomínky si ale odnesu na poslední čtyři roky. Myslím, že mi máma bude do smrti připomínat, jak jsem už od třetí třídy měla naprosto jasno, že půjdu na gympl,

a pak jsem tak nenadále změnila rozhodnutí. Občas mě napadá, kde bych asi dneska byla, kdybych tam z páté třídy šla. Možná by ze mě jednou byla doktorka podle přání mých rodičů. Nebo možná taky ne. Jedno je ale jisté. Kdybych měla možnost vrátit se do páté třídy a zvolit si znovu, vybrala bych si stejně jako tenkrát. Přestože jsem v 6. třídě své volby litovala. Pak mě to tady ale začalo bavit...

Na náš první den v 6. třídě si vzpomenu pokaždé, když někomu podávám ruku. Připomenu si vždycky, že důležitý je pevný stisk, jak jsme se to naučili právě toho dne, když jsme se seznamovali. To je třeba jedna z užitečných věcí, které jsem se zde naučila. Víím, že bych to tak asi brát neměla a že všechny věci, které jsme se zde za těch devět let naučili, jsou svým způsobem potřebné, a základní škola je právě od toho, abychom získali základní znalosti ve všech směrech. Ale stejně víím, že spoustu z nich už nikdy potřebovat nebudu.

Jako důležitější vidím tedy skutečnost, že si s sebou do dalšího života z této školy odneseme trochu vychování, na-

učili jsme se zde učit, používat mozek (tedy aspoň někteří z nás ☺) a vůbec aspoň základní princip toho, jak to všechno na světě a v životě chodí. Jak to využijeme, už bude jen na nás.

No a s blížícím se koncem školního roku přichází čím dál více ta správná doba pro trochu nostalgie. Je na co vzpomínat. Ať už to jsou vzpomínky dobré nebo špatné, protože nikdy není nic úplně bezchybné a podle vašich představ. A negativa zůstávají v mysli stejně jako pozitiva.

S trochou snahy se však na všem najde něco dobrého. Například velmi důležití lidé v každé škole – učitelé. I na ty učitele, u kterých nám připadalo, že se jim převážně pořád něco nelíbí, budeme jednou vzpomínat. Budeme vzpomínat, jak se nám do hlavy snažili nacpat znalosti, o kterých jsme si občas mysleli, že je ani sami nemají ☺.

Každý si odtud odneseme něco jiného, jiné vzpomínky. Každého zde zasáhlo něco jiného. Každý jsme tu ale prožili značný kus našeho krátkého života a ten kus života byl nabitý zážitky a věcmi, na které

bude stát za to si někdy vzpomenout.

Pak se možná jednou sejdem a poskládáme naše střípky vzpomínek dohromady. Možná se však jednou ani nepoznáme. Možná se budeme divit, jak nečekaně se kdo v životě

uplatnil. Nakonec... Možná se to už ale ani nikdy nedozvíme. Od začátku prázdnin nás totiž už budou spojoval pouze společné vzpomínky.

Je konec. Ale na každém konci je nejhezčí to, že pak něco nového začíná. A je to obrovsky

úžasný pocit, když víte, že budete mít šanci začít někde znovu a úplně od začátku. A že máte před sebou ještě spoustu takových a snad i lepších let, které jste zažili tady...

BOB A BOBEK

SPORTOVALI S PRVNÁČKY

Pár lidí z naší třídy 9.B si udělalo čas a přišlo 16. května 2013 k přístavbě naší školy, aby pomohli budoucím prvňáčkům s prvním rozkoukáváním. Byla pro ně připravena další předškolácká akce s názvem Sportování s Bobem a Bobkem.

Já osobně nemám žádného mladšího sourozence, tím pádem to pro mě bylo potěšení a příjemné naplnění dne. Bylo hrozně zajímavé dívat se na ty vyplašené děti, které jsou v cizím prostředí a neví, co a jak. Docela jsem si i vzpomněla na léta, kdy jsem byla ve stejných situacích. Je to pocit, kdy chcete zkusit něco nového, ale zároveň se nechcete odtrhnout od svých rodičů, protože jsou pro vás středem vesmíru.

Některé děti byly vyplašené více, některé méně. Je to všechno o nějaké vnitřní vytrvalosti a samostatnosti. Děti se ale moc snažily, neviděla jsem snad žádné dítě, které by se nesnažilo. Zároveň jsem pozorovala rodiče, kteří byli ostražití, všechno to s dětmi prožívali a vždy svoje dítě pochválili. Byla to i zvláštní zkušenost pro mě, protože každé dítě je naprosto jiné a bylo zajímavé pozorovat, jak reaguje na to, pokud se mu daná věc povede či ne.

Byl to důležitý den jak pro rodiče, tak pro děti, protože děti jsou v jiném prostředí a rodiče mohou sledovat jejich první reakce.

Leona Vedmochová, 9.B

TROSEČNÍK

ANEB JAK NAJÍT SPRÁVNOU CESTU ŽIVOTEM

Ve středu a čtvrtek 22. a 23. května 2013 se třídy sedmého ročníku zúčastnily výchovně vzdělávacího programu zaměřeného na prevenci rizikového chování, který se nazývá „Trosečník aneb jak najít správnou cestu životem“.

Ve středu ráno se všechny sedmičky sešly v průjezdu naší školy, aby se zúčastnily zážitkového pobytu v letním táboře v Zubří (spíše zimním s ohledem na počasí, které panovalo ☺). V 6:45 byl sraz u školy a do tábora jsme došli kolem desáté hodiny. První věc, co jsme udělali, byla, že jsme si vytáhli batohy z auta pana Jambora, který nám je od školy vezl, abychom se s nimi nemuseli tahat. Vlastně to nebyly batohy, ale velké cestovní tašky naplněné zásobami (hlavně oblečením), které nám musely vydržet na dva dny.

Už předem ve škole jsme se měli rozdělit do týmů. Co třída, to dva týmy. Každý tým si měl zvolit název, pokřik, svého

kapitána, poznávací znamení a medicinmana (= člověk, který ručí za nefalšování kladných oranžových knoflíků a zápor-

ných černých knoflíků). Kladné knoflíky se dostávaly za vzorné představení na určitých stanovištích, na kterých se týmy střídaly, nebo za dobrý skutek. Ovšem tu byly i černé - záporné knoflíky, které se udělovaly za sprostá slova, nevhodné chování atd.

Týmy byly přibližně po třinácti lidech, ale počet se kdykoli mohl změnit. Na svědomí to měly nemoci a střevní potíže, které dost zamotaly s počtem lidí v týmu. Jen co jsme se rozdělili do týmů, už jsme si museli vybalovat věci a vybírat kapitána chatky. Ten měl samozřejmě určovat, kdo bude spát nahoře a kdo dole, jelikož jsme měli dvoupatrové postele. Jenže záleželo na síle jedince,

který si určoval sám, kde bude spát. Jídelníček se skládal ze dvou chutných obědů, jedné večeře a snídaně.

Po vybalení věcí a určování postelí jsme se měli sejít před

jídelnou tábora. Byli jsme posláni na stanoviště, na kterých nás čekali různí učitelé a na kterých jsme plnili různé úkoly, za něž jsme dostávaly body a knoflíky. Den rychle uběhl a svolávali nás k večeři. Po

večeři následovala noční aktivita (také součást úkolů) a potom diskotéka. Po večeři ve 23:00 některým účastníkům samy od sebe tancovaly některé části těla ještě z diskotéky.

Druhý den ráno jsme se vzbudili a šli na snídani, na které jsme dostali pokyny k programu. Další aktivity se skládaly ze stavění různých domů, věží atd. v lese a to z přírodních materiálů, které byly dostupné. U oběda se rozdávaly medaile za absolvování pobytu.

Pak jsme si vše zabalili, naházeli do auta a šli pěšky ke škole, kde jsme měli naše tašky. S nimi jsme se pak vydali domů a nařikali nad bolavýma nohama od cesty zpátky, ale jinak to bylo moc fajn.

Pavel Svoboda, 7.C

TURNAJ VE STOLNÍM TENISE

Ve středu 5. června 2013 proběhl na školním dvoře turnaj ve stolním tenise. Počasí nám přálo, soutěžících se sešlo hodně (dokonce i dívek ☺), a tak se hrálo a hrálo.

MLADŠÍ ŽÁKYNĚ

1. místo Erika Petrová
2. místo Eva Pelikánová
3. místo Natálie Mošnerová

MLADŠÍ ŽÁCI

1. místo Radek Jinek
2. místo Tomáš Peňáz
3. místo Lukáš Peňáz

Všem vítězům blahopřejeme a těšíme se zase za rok! Za pomoc s organizací děkujeme chlapcům ze třídy 9.A.

Mgr. Hana Knapčoková

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME

**MONIKA
PINTEROVÁ**

- i když chtěla původně studovat němčinu, stala se výbornou učitelkou anglického jazyka
- vzdělává nejen žáky u nás ve škole, má i dospělé studenty, které učí angličtinu soukromě
- umí dobře vařit a má ráda ruční práce, kterým se věnuje ve volných chvílích – především pletení, vyšívání a háčkování
- její největší zálibou je ale vlastní rodina, o kterou se pečlivě stará
- kvůli rodině se stala i sportovním fanouškem
- chtěla by umět pořádně plavat a nebát se vody
- ráda nosí pohodlné oblečení, ve kterém se cítí dobře – nejčastěji jsou to kalhoty a tričko
- přála by si, aby čas tak hrozně rychle neutíkal
- na lidech si cení píle, pracovitosti a poctivosti, nesnáší přetvářku a lhaní
- za nejprotivnější činnost považuje umývání oken
- dovolenou nejraději tráví se svojí rodinou u moře – má moc ráda slunce a teplo
- navštívila Chorvatsko, Rakousko, Maďarsko, Německo a Španělsko
- lákala by ji cesta na Nový Zéland
- ráda poznává cizí země, ale nedokázala by žít trvale v zahraničí
- nejoblíbenější:

filmy	Anděl na horách
skupina	Kabát
zpěvák	Joe Cocker
kniha	Babička
spisovatel	Jane Austin
jídlo	knedlíky na všechny způsoby
barva	červená

Rozhovor obvykle začínáme sny. Jaké byly vaše dětské sny o vašem budoucím životě? Podařilo se vám z nich něco splnit, nebo se časem úplně rozplynuly?

Tak to už je hodně dávno, moc si nevzpomínám. Myslím, že jsem chtěla být úspěšná zpěvačka, ale hlavně mně šlo o to krásné oblečení a šaty, které tehdy nosily. To pak ale nějak ustalo a začala jsem snít o učitelce mateřské školky. Učitelka jsem, ovšem moji studenti jsou úplně jiné věkové kategorie. Také jsem snila o velké rodině a dětech, což se mi splnilo.

Měla jste v dětství nějakou hračku, na kterou dodnes vzpomínáte? A vybavíte si, kde nebo jak skončila?

Ano. Nejraději jsem si hrála s dlouhovlasou panenkou, česala ji, převlékala a později byla i moje „žákyně“, když jsem si hrála na školu. Dnes si s ní hrají moje dcery, především ta nejmladší.

Jak vzpomínáte na svoje školní léta? Byla pro vás škola něčím nevyhnutelně protivným, nebo jste tam chodila docela ráda?

Na základní školu mám velice dobré vzpomínky. Chodila

jsem na tuto školu, se spolužáky jsme byli fajn parta a zažili jsme hodně legrace. Střední škola ve mně vyvolává spíše hořké a negativní pocity. Vlastně ani nevím proč. Vysoká škola mně pak připadala jako procházka růžovým sadem. Ale ani to nebylo jednoduché. Studovala jsem dálkově, při zaměstnání a studium dokončovala, když se mi narodil syn.

Které předměty vás ve škole bavily a které naopak?

Měla jsem ráda český jazyk, ruský jazyk, výtvarnou výchovu. Chtěla jsem se učit němčinu, ale vzhledem k velkému počtu přihlášených jsem se ocitla ve skupince angličtinářů. Tehdy jsem to i obměnila. Na střední škole se to ale otočilo a teď mě tento jazyk živí.

Nesnášela tělocvik. Já a sport! A ještě běhat ☺! Ovšem kdyby mi tehdy někdo řekl, že o pár let později budu velký sportovní fanoušek, vysmála bych se mu. Máte mě slyšet, jak fandím dětem na tatami nebo

synovi na hokeji! To překřičím i leckterého tatínka. A jak se pak těším na hokej v televizi! Prostě časy se mění...

Utkvěl vám ze školních let v hlavě nějaký vzoreček, poučka nebo zákon - třeba z fyziky, chemie, matematiky...?

Těleso ponořené do kapaliny..., vzorec pro vodu je H_2O nebo obsah čtverce vypočítáme „a x a? Už toho moc není ☺. Teď jsem ale ve fázi, kdy si je postupně s dětmi začínám oprašovat.

Máte nějaký školní zážitek, na který si dodnes živě vzpomínáte a který vám jen tak z paměti nevymizí?

Asi ani ne. Bylo jich plno, ale že by nějaký převyšoval ty ostatní, to se nedá říct.

Vyvedla jste někdy na základce nějaký průšvih, nebo jste byla ukázkově hodné dítě?

Jestli jsem byla ukázkově hodné dítě, to se raději zeptejte mých rodičů nebo bývalých učitelů. Je ale pravda, že jsem

se průšvihům vyhýbala. Na ty tu byli jiní adepti...

Na základní školu jste se jako učitelka vrátila po dlouhých letech, kdy jste učila anglický jazyk spíše soukromou formou. Je to velká změna stát najednou denně před plnou třídou dětí?

Ano i ne. Když máte předstoupit před studenty, je jedno, jestli jich je 10 nebo 20. Spolupráce je však jiná. Studenti, které učím soukromě, mají větší zájem, chtějí se něco nového naučit, naslouchají, úkoly dělají bez problémů... Jsem zvyklá, že reagují na jakýkoli můj dotaz.

Naše děti jsou, až na pár výjimek, pasivní. Nechápu, že tu jsem pro ně a chci jim předat alespoň zlomek ze svých znalostí. Nezbyvá, než se snažit je motivovat a trpělivě probouzet jejich zájem. Později se ale stává, že ti, kteří to na základní škole házeli za hlavu, stanou se najednou soukromými studenty a svůj postoj zcela změní. Větu: „Kdybych já to tenkrát neflákal...“, slyším velice často.

Jak se vůbec naši žáci perou s angličtinou? Myslíte, že mají jednou v životě opravdu šanci se tímto jazykem bez problémů domluvit?

Perou se. Někteří více, někteří méně, někteří nechtějí. To, zda se v budoucnu bez problémů domluví či nikoli, bude záležet na nich samotných. A taky na tom, kam je vítr zavane. Ono jim třeba ani nic jiného nezbyde. Ale najdou se i tací žáci, o jejichž znalosti jazyka nemám strach a v budoucnu je určitě bez problémů aplikují.

Co si myslíte o povinném zavedení druhého cizího jazyka na základní škole? Nebudou z toho mít žáci v hlavě ještě větší zmatek, než mají mnozí nyní?

Tak toho se trochu bojím. Možná zbytečně.

Co vám na žácích v naší škole nejvíce vadí?

Hned vše vzdávají předem. Nechce se jim bojovat o lepší známku, výsledek. Je to totiž jednodušší a pohodlnější. Jsou také málo důslední. Udělám to, ale jen aby to bylo rychle za mnou. Do hloubky problému se jim pouštět nechce.

Co si myslíte, že nejvíce ovlivňuje děti v dnešní době?

Malá komunikace tváří v tvář. Moderní technika jim to umožňuje. Komunikují, ale přes sociální sítě, mobily. Když jsou pak v kolektivu, tak někdy neví, jak se chovat a poradit si s problémem.

Pozorovala jste po svém návratu na naši školu nějakou změnu oproti předchozím letům? Napadá vás, co by se ještě dalo zlepšit?

Jsem zde příliš krátce na to, abych hodnotila, co se mi líbí a nelíbí. Vrátila jsem se na tuto školu po dvanácti letech a musím říct, že je zde mnoho změn k lepšímu. Například nové lavice, židle, nová okna, interaktivní učebny, tabule...

Kdybyste mohla něco změnit na celém českém školství, co by to bylo?

Snížení administrativy. Ta nám ubírá čas a síly na učení, práci s žáky, jejich motivaci.

Blíží se prázdniny - máte už nějaké plány, jak je letos strávíte?

Když jsem to doma onehdy poslouchala, tak budu fungovat jako „balič“ zavazadel, pak mám dovoleno vybalit, vyprat a zase znovu sbalit. To bude samé judo soustředění, tábor, atd. A já balení tak nesnáším...

Ale světlé body budou. Jeden týden u moře, jeden týden v judo campu na Borovince u Bystřice nad Pernštejnem. Zbytek se uvidí. Hlavně aby bylo hezky. Podle současného počasí to na prázdniny vůbec nevypadá.

Jak si představujete ideální dovolenou? Daří se vám tuhle představu aspoň občas naplnit?

Moře, slunce, teplo, moje rodina... Nemusím dělat snídaneň, obědy, svačiny, večeře. Prostě vstanu a vše je nachystané. Pokud to jen trochu jde, vyrážíme. A také dokud to jde. Bojím se chvíle, kdy děti přijdou a řeknou, že tentokrát si to máme jet užívat sami, protože dovolená s rodiči je nuda.

Kdyby nezáleželo na penězích, a všem ostatním, do jaké země byste se chtěla podívat a nějakou dobu tam strávit?

Na Nový Zéland. Láká mě místní krásná zelená příroda, gejzíry, fauna, moře.

Dovedete si představit, že byste žila v zahraničí několik let, nebo dokonce napořád?

Ne. Jsem tak trochu domácí pecka. Ráda se někam podívám, ale po určité době se už zase hrozně těším domů. Chybí mi známá místa, přátelé, vlastní postel, prostě vše, co mě obklopuje. A zvykat si na nové mravy, kulturu, mentalitu lidí dané země, to není nic pro mě.

Je nějaká země, kterou byste navštívit určitě nechtěla?

Irán, Irák, Sýrie a podobné. Pod těmito zeměmi si představuji horko, prach, písek, vojáky, neustálé boje, atd.

Podařilo se vám v životě splnit si nějaký sen, po kterém jste hodně dlouho toužila?

Ano. Mít zdravé děti. I když mě občas pěkně vytočí, jsem hrozně ráda, že je mám. A doufám, že se budou hnízda ještě chvílku držet a že i to zdraví jím vydrží.

Jste typ lidí, kteří si zalezou mezi květiny a mohou tam být i celý den, nebo si radši vyrazíte někam na kolo nebo na výlet?

Jsem typ, který po celém týdnu shonu zalezde domů, na zahrádku a je rád, že nikam nemusí a nemusí s nikým mluvit. Ani víkendové nakupování mě neláká. Občas s dětmi nějaký výlet podnikneme, ale není to každý víkend. A až bude nejmladší dcera starší a bude umět jezdit na kole, třeba do-

jde i na ten cyklistický výlet a v zimě pak i na lyže.

Co děláte ve volném čase, jak relaxujete a nabíráte síly?

Moc volného času nemám. Když se ale vyskytne chvílka, pletu, vyšívám nebo háčkuji. Poslední dobou ale hodně poskrovnu. Kdysi jsem vzala do ruky i knihu, dnes mám problém přečíst si časopis.

Jaký je váš vztah k moderní technice? Co počítače, chytré telefony, digitální přístroje?

Tyto vymoženosti moderní doby používám jen v základních funkcích. Udělám, co potřebuji, a do žádných velkých akcí se nepouštím. To by mi pak zabralo také hodně času. Co se týče mobilu, stačí mi takový, abych se dovolala nebo poslala zprávu. Digitální fotoaparát ale používám velice často a oceňuji možnost vymazání snímku, pokud se zrovna nepovede.

Počítač je můj kamarád, ale jen na základní úrovni. Občas bych si přála umět něco víc. Snad na to také dojde, až bude krize. Celkově mně ale tato doba přijde až moc přetechnizovaná a tím i studená. Komunikujeme hodně jen pomocí přístrojů a přitom není nad osobní setkání.

Jaký je váš názor na moderní techniku? Myslíte, že pomáhá, nebo spíš škodí?

Do jisté míry určitě pomáhá. Ale všeho moc škodí. Moc se na ni spoléháme a pak, když třeba nejde elektrina, nejsme schopni fungovat. Když nám pak selže baterie v mobilu,

nedovoláme se nikam. Žádné číslo si nepamatujeme. Dříve jsme museli přemýšlet, které číslo vytočíme, a tím jsme si ho i zapamatovali. Dnes stiskneme knoflík a čekáme, kdo se ozve na druhém konci. Jsme tak trochu otroci moderní techniky.

Máte nějaký oblíbený televizní pořad nebo seriál? Na co se ráda díváte?

Mám ráda naše staré filmy, filmy pro mládež, které jsem sledovala již v dětství, a české seriály. U nich tolik nemusím přemýšlet, kdo je vrah, proč se tam střílí nebo proč se bojuje. Ráda se podívám i na německé romantické filmy. Jsou plné krásné přírody, vyzařuje z nich takové teplo domova a pohoda.

Jaká se vám líbí hudba – máte oblíbeného zpěváka nebo skupinu, které posloucháte nejčastěji?

Nemám žádný vyhraněný žánr. Poslouchám téměř všechno. Někdy rock, někdy střední proud, s dětmi si zazpívám i lidovku. Ale rádio pravidelně zesiluji, slyším-li Joa Cockera, Adel, Nickelback, Kabáty, apod. Ovšem nedávno jsem navštívila i koncert Karla Gotta a byl to pro mě opravdu velký zážitek.

Který film jste viděla nejvícekrát v životě a kdykoliv se na něj podíváte znovu? Čím vás tak okouzlil?

Anděl na horách. Bez něj si ani nedovedu představit Vánoce. Herecký výkon Jaroslava Marvana je jedinečný. Podobně si léto nedovedu představit bez druhého dílu Dovolena

s Andělem. Nechybí humor a vzpomínám, jak se lidé kdysi uměli bavit, jak byli uvolnění a byli si k sobě blíží.

Máte nějaké domácí mazlíčky? Jaké byste si ráda pořídila, kdyby to šlo?

Máme pejska, plemeno labradorského retrievera. Jmenuje se Ron. Poslední dobou mu ale zdraví moc neslouží. Přece jenom už má 12 let. Pokud by došlo k nejhoršímu, ráda by se vrátila k plemenu howard. Je mu velice podobný a je to skvělý hlídač. Do exotických mazlíčků, myšek, křečků apodobných miláčků s dlouhými ocásky bych se nepouštěla.

Které roční období máte nejraději?

Podzim. Po divokém létě se vše uklidní, vše dostane opět svůj řád, přijde babí léto a počasí je stále hezké. Potom se začnou zabarvovat listy, příroda je krásně barevná a chystá se k zimnímu spánku.

Kdybyste se mohla stát nějakou pohádkovou postavou, kterou byste si vybrala?

Dříve bych řekla Popelka jako Libuška Šafránková. Teď bych to tak viděla na nějakou královnu. Přece jenom zub času zapracoval i na mně ☺.

Dokážete nic nedělat a jen tak si zalenošit? Povede se vám to někdy?

Asi ne. A moc se mi to ani nedaří. I u sledování televize mám alespoň v ruce pletení

nebo háčkování. Teď spíš ale žehličku.

Ovládáte nějaké ruční práce, nebo je nemáte ráda?

Jak jsem již říkala, ráda pletu, vyšívám a začala jsem i háčkovat. Mám plány, co bych mohla vyrobit dětem, hlavně holkám, ale spíše zůstává u nich. Teď mám například rozpletený svetr pro syna už asi 3 roky a budu jej muset předělat, protože jaksi vyrostl.

Co považujete ve svém životě za největší úspěch?

Moji rodinu a děti. A také dokončení vysoké školy. Dělal jsem ji dálkově při práci a potom i při rodině a občas to nebylo zrovna jednoduché. Hlav-

ně psaní diplomové práce mi dalo dost zabrat.

Prožila jste někdy nějaký adrenalinový zážitek? Lákalo by vás něco z této oblasti?

Ne. Nevyhledávám podobné situace. Jsem tak trochu strašpytel, držím se raději při zemi ☺.

Řídíte se módními trendy?

Tak abych pravdu řekla, co je zrovna „in“, vůbec nevím. Občas prolistuji časopis pro ženy, ve kterém jsou nové trendy, ale že bych pak spěchala a nějaký si koupila, to ne. Mnohokrát ani nevím, kam bych si daný model oblékla. Já potřebuji něco praktického, pohodlného.

Takže kalhoty a tričko to potom jistí. Jsem si vědoma toho, že to není zrovna ok, ale budu se snažit to napravit.

Jezdíte ráda autem? Jaká jste řidička?

Jezdím hrozně ráda a za celý týden toho najezdím docela dost. Říkám, že jsem takový neplacený taxikář svých dětí. Vozím je na kroužky, na tréninky, občas na zápasy... To mě nutí být opatrnou a snad i dobrou řidičku. Musím ale přiznat, že občas ten plynový pedál také sešlápnu více, než je dovoleno.

V tomto čísle Puclíku jsme se zaměřili na vztah lidí k doktorům, ordinacím, nemocnicím...

Jak jste na tom vy? Děsí vás bílé pláště nebo zvuk zubní vrtačky?

Děsí. Nesnáším doktory, ordinace, čekání v čekárnách apod. To mi pak stoupne tlak velice rychle. Mám-li jít na preventivní prohlídku, tak to odkládám, co nejdéle.

Každému na konci rozhovoru půjčíme na chvíli kouzelnou hůlku. Co bude jinak, až ji odložíte?

Čáry máry... Bude konečně léto, jak má být. Slunce, teplo, dlouhé teplé večery...

.....
*Rozhovor připravil
Zdeněk Havlík*

OTVÍRÁNÍ STUDÁNEK

Radka Maděrová

31. květen je věnován **Dni otvírání studánek**. Ani v naší družině jsme na tento den nezapomněli. Nejprve jsme si povídali o vodě - například o její důležitosti při vzniku života na naší planetě a pro existenci života vůbec, o tom, kde se vyskytuje, upravuje, čistí...

Potom se děti rozdělily do skupin a každá z nich měla za úkol přiřadit správná slova nebo věty do vynechaného textu v kvizu. Bylo důležité, aby děti spolupracovaly a vzájemně si pomáhaly.

Nakonec se podařilo všem úkoly splnit. Odměnou byla sladká tečka na závěr. Abychom jenom teoreticky nemluvili, týden nato jsme se v rámci turistické vycházky vydali ke studánce u hotelu SKI, kde vyvěrá pramínek vody na povrch. Vycházka se dětem líbila a těšili se na příští akci.

DEN DĚTÍ 7.C

Martin Dufek, 7.C

V BAZÉNU

Protože jsme přece jenom ještě trochu děti, museli jsme Den dětí pořádně oslavit. A to tak, abychom ho netrávili ve škole. Sešli jsme se ráno 31. května 2013 klasicky v průjezdu školy a vydali jsme se na cestu do blízkého Žďáru nad Sázavou.

Toho dne, samozřejmě jako skoro každý rok na Den dětí, přišlo, a proto jsme se nejdříve vydali osladit si život do cukrárny. Naše paní učitelka Marcela Slámová byla tak hodná, že nás pozvala na zmrzlinu nebo na zákusek podle našeho výběru. Posilnění těmito sladkostmi jsme se vydali vstříc vodnímu dobrodružství.

V nově zrekonstruovaném relaxačním centru nás nejvíce zaujal tobogán, k jehož zvládnutí jsme přemluvili i naši paní učitelku. Pár z nás využilo malou horolezeckou stěnu a téměř všichni jsme byli unášeni proudovým kanálem.

V bazénu se nám líbilo natolik, že několik z nás krátce přetáhlo i stanovený časový limit. Na ně jsme tedy museli chvíli po-

čkat, což ale vůbec nevadilo. Měli jsme aspoň dostatek času na pořádnou svačinu – obvykle na párek v rohlíku.

Zbytek našeho dopoledne v nedalekém městě jsme strávili v obřím modelu kolejiště s námětem Vysočiny - v Modelovém království. Zde jsme společně s vlakovými soupravami prožili celý jejich den, viděli jsme, kam vlaky jezdí ve dne i v noci. Dokonce jsme si mohli speciálně prohlédnout i nejlepší model vlaku, který vydával zvuky, svítil a na zastávce otevíral dveře. Jen cestující do něj nenastupovali ☺.

A to už je všechno. Čas se krátil, ubíhal rychle jako vždycky, když se věnujete něčemu, co vás baví. A tak jsme se po hezky stráveném dopoledni, které nám nezkazil ani neustávající déšť, museli vydat domů...

SBĚROVÁ BILANCE

Mgr. Pavlína Poláčková

Sběrové výsledky školního roku 2012–2013 jsou už tradičně přinejmenším příjemné. Určitě by se k výše uvedené větě hodilo ji doložit výslednou tabulkou, ale vzhledem k tomu, že při uzavěrce tohoto

čísla ještě nebyla k dispozici všechna data, objeví se až v dalším čísle časopisu. To už se ale bude psát školní rok 2013–2014...

Mám radost a obdivuji, že i po tolika letech stále ještě pilně

sbíráte, sušíte a třídíte. Přejí vám všem krásné prázdniny, při kterých nezapomínejte na výše uvedené bohubilé činnosti, abychom plni síly a elánu mohli opět v září začít nanovo sbírat...

21. května 2013 se v tělocvičně naší školy konala přednáška s názvem Na kole dětem, které se zúčastnili žáci všech tříd. Přednášející byl pan Josef Zimovčák.

Josef Zimovčák

Na začátku 90. let se svezl na historickém vysokém kole a to mu změnilo život. A protože všechno, co dělá, dělá naplno, stal se v průběhu let nejznámějším jezdcem na tomto stroji. Začal se spolupracovníky vyrábět repliky historických kol, ale hlavně - začal lámat rekordy a naplňovat zdánlivě nespílitelné cíle:

- je držitelem světového rekordu na 24 hodin (522,504 km, Brno, 1996)
- přešel USA od západu na východ (4356 km za 27 dnů, 1998)
- projel Tour de France v režimu profesionálů (2005)
- Giro d'Italia v režimu profesionálů (2006)
- La Vuelta v režimu profesionálů (2007)
- je mnohonásobným mistrem světa na různé vzdálenosti
- V roce 2008 absolvoval RI Okna Tour 2008, kdy během 21 etap objel republiku (2840 km).

Josef Zimovčák prostě nemůže vysoké kolo odložit. Vlastně může – když opravdu musí. V roce 2006 těsně před cílem zastavil a skončil, když se dozvěděl, že se jeden z jeho doprovodných vozů stal účastníkem dopravní nehody, při níž zahynul motocyklista. Za tento krok byl oceněn českou cenou Fair Play.

Ani v roce 2009 nezůstal doma. Vydal se do Bruselu, kde v první polovině toho roku vlála česká vlajka na pomyslně nejvyšším stožáru. V roce 2010 poprvé uskutečnil jízdu **Na kole dětem**, aby podpořil léčbu onkologicky nemocných dětí. Jednou je nikdy, dvakrát je zvyk, říká české rčení. Aby se z pomoci stal zvyk, zorganizoval akci v červnu 2011 podruhé, v roce 2012 potřetí a právě nyní probíhá již 4. ročník.

Zpracováno podle www.nakoledetem.cz

Přivezl s sebou „vysoké kolo“, s kterým ujel závod Tour de France. Na začátku vybral pár žáků, mezi nimi byl i Jonáš Mareček z 6.B, který všem předvedl, jak se na takovém velkém kole jezdí a padá ☺. Ti ostatní ho přidržovali, chytali, rovnali, zkrátka jistili proti nezadržitelnému pádu.

Po názorné ukázce si tento „borec“ měl vybrat svého oblíbeného učitele, aby si jízdu a padání vyzkoušel také. Ale poněvadž ženské části učitelskému sboru chybělo vhodné oblečení či odvaha, na sedátko naskočil pan učitel Sláma. To byla jízda! Jeho výkon (*na obrázku*) byl samozřejmě odměněn potleskem žáků ☺.

Přednášku ukončilo video o závodech na vysokém kole, o jeho opravách, pádech a úrazech, ale i o nadačním fondu Josefa Zimovčáka na pomoc nemocným dětem.

Valerie Bártová, 6.B

TENTO PROJEKT BYL REALIZOVÁN ZA PODPORY MĚSTA NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

A je to za námi! Další školní rok a s ním i 5. ročník školní ligy uběhl jako voda. Někteří z žáků si i letos našli jedenkrát za měsíc malou chvilku a přišli si trošku zasoutěžit. Cílem školní ligy bylo jako obvykle „zasportovat si“. Každý ze sebe vydal, co mohl, a dopadlo to tak, jak to dopadlo. Ne každý mohl zvítězit, ale tak už o v životě chodí...

Pro děti z **PRVNÍHO STUPNĚ** to byl boj až do poslední chvíle, protože jich bylo v kategoriích opravdu hodně. Za jejich hojnou účast patří i letos obrovský dík paním vychovatelkám, které je s celou školní družinou na naše sportovní klání pravidelně vodily a většinou pomohly i s organizací.

Pro soutěžící z **DRUHÉHO STUPNĚ** to bylo lehčí, protože jich bylo v kategorii tak málo, že každý, kdo chodil pravidelně, se umístil „na bedně“.

Disciplíny i hodnocení proběhly dle již známých pravidel (bonifikace a odečty pro znevýhodněné ročníky, do celkových výsledků se započítalo

osm nejlepších výsledků z deseti...).

K jedné novince však došlo. Vzhledem k téměř nulové účasti druhého stupně jsme rozdělili první stupeň na dvě

kategorie - vyhlášen byl zvlášť 1. a 2. ročník a 3.–5. ročník. Všechny poháry tedy putovaly na první stupeň, druhý stupeň si odnesl medaile. Nezbyvá než konstatovat to, co v předchozích letech – ceny i sladké odměny byly rozděny a už teď se můžete těšit na příští rok.

Vzhledem k tomu, že podpora pohybu mládeže je pro naši školu důležitá, budeme v ní pokračovat i v dalších letech.

Sportu a pohybu zdar! Se známými i novými tvářemi sportovních nadšenců se opět uvidíme v září příštího školního roku.

1.-2. ROČNÍK

3.-5. ROČNÍK

6.-9. ROČNÍK

DÍVKY

1.	Veronika Smolíková	2.B
2.	Amálie Slonková	1.A
3.	Jana Tomancová	2.A

Veronika Košíková	3.B
Magdaléna Dvořáková	3.A
Nikola Havlíková	4.B

Simona Hudečková	7.C
Daniela Horváthová	7.C
Gabriela Prchalová	8.B

CHLAPCI

1.	Tomáš Havlík	2.A
2.	David Sklenář	1.A
3.	Jan Vambra	1.A

Jan Lukeš	5.A
Jan Beneš	4.A
Jaromír Mráz	4.A

Philip Trommelen	9.C
Martin Dufek	7.C
Jan Poul	7.C

EKOTÝM NA VÝLETĚ ZA ODMĚNU

Ve středu 12. června 2013 jsme se vydali s naším školním Ekotýmem na výlet za odměnu. Cílem naší cesty byl skanzen Veselý kopec a záchránná stanice pro zvířata Pavlov.

Naše cesta začala ráno u kulturního domu, kde jsme se všichni sešli, a mohlo se vyrazit. Naši první zastávkou byl již zmíněný skanzen Veselý kopec. Dozvěděli jsme se, jak se žilo v dřívějších dobách, v jakých podmínkách a dispozicích. Podívali jsme se do tzv. vejmenku, který byl v té době obydlován v létě a byl postaven pro prarodiče určité rodiny.

Dále jsme navštívili čtyřbokou stodolu, která byla pokryta šindeli. Mimochodem - podívali jsme se také do prostor, kde se natáčela scéna z pohádky Lotrando a Zubejda nebo Cirkus Humberto. Dalším objektem byl malý kostelíček nebo zvonička, která pocházela z Jeníkova.

SKANZEN VESELÝ KOPEC

Historie osady Veselý Kopec se datuje od první poloviny 16. století. V té době byla domovem drobných rolníků, kteří hledali způsob své obživy, zabydlovali lesní krajinu a hospodařili na okolních loukách.

V současné době zde najdete téměř třicet volně rozptýlených objektů. Tvoří osadu, která přináší svědectví o životě, práci a zábavě drobných rolníků 19. a 20. století.

www.vesely-kopec.cz

Ve druhé části byla chaloupka z Litomyšlska nebo ukázka putovního loutkového divadla z té doby. Po obytné části jsme se přesunuli do míst, kde byly stavby spojené s vodou a jejím využitím. Ano, tušíte správně, budovy, které jsme navštívili, byly mlýny. Jeden, který jsme prošli, pocházel z Oldřetic.

Zajímavostí v tomto mlýnu byla například místnost, kde se vařila povidla, od toho také pocházel její název - varna na povidla. Jinou zajímavostí byl dřevěný kruh, který lidé v dřívějších obdo-

už mohli dovolit jen zámožnější lidé a podle toho také vypadalo její zařízení. Ve všech prostorách, kterými jsme prošli, byla zima

Po ukončení prohlídky jsme se přesunuli opět do autobusu a vyrazili do záchranné stanice. Po namáhavé a pro nás únavní cestě jsme opravdu dorazili a hned při vjezdu do stanice nás přivítala vydra zhotovená ze slámy. Rozdělili jsme se na dvě skupinky a prohlídka mohla začít.

V této stanici se nachází zvířata s trvalým handicapem, tedy většinou neschopná života ve volné přírodě. Jsou tu živočichové od dravců až po savce. Zejména ptáci se sem dostávají z důvodu zranění o dráty vysokého napětí nebo kvůli jiným problémům. Dále je zde např. norrek evropský, kuna skalní nebo vydra říční.

Mně osobně se nejvíce líbilo lišče, které se do této stanice dostalo z bytu, a vydra Bárтік. Zvířata a prostředky pro ně jsou finančně sponzorovány Krajem Vysočina a je zde možnost adopce.

Výlet se mi moc líbil a tímto bych chtěla poděkovat paní učitelce Janíčkové a Poláčkové za jeho zorganizování.

Marie Novotná, 8.C

bích věšeli nad dveře, protože se báli strašidel.

Nejhezčí a zároveň naší poslední chaloupkou byl statek pocházející z Mokré Lhoty. Podobné obytné prostory si

a chlad. Jelikož jsme měli možnost navštívit i veselokopeckého dráteníčka, odebrali jsme se do jeho místnosti, kde bylo možno zakoupit si suvenýry.

PODVEČERNÍ ČTENÍ

Anna Truksová, 8.C

SE SAŠOU RAŠILOVEM

V pátek 17. května 2013 se uskutečnilo ve třídě 1.A další podvečerní čtení, konané v rámci projektu Celé Česko čte dětem. Tentokrát naše pozvání opět přijal populární herec Saša Rašilov, se kterým jsme se u knížek setkali už v loňském školním roce. Ale pro prvňáčky to bylo poprvé...

Děti se začaly se svými doprovody scházet jako obvykle před šestou hodinou podvečerní. Nejprve si vzala slovo paní učitelka. Ptala se dětí, jaký je

jejich nejoblíbenější film nebo česká filmová pohádka. Potom si každý vybral filmovou obálku, která ležela na koberci, a vysypal si z ní puzzle. Úko-

lem dětí bylo složit fotografii a uhádnout, z jakého filmu pro děti či pohádky je. Kdo si nevěděl rady, tak se směl poradit se svým dospěláckým doprovodem. Ale i tomu to někdy dalo fušku ☺.

Potom si děti vyzkoušely, jaké to je být hercem. Zkusily si třeba zahrát smutného člověka, veselého, tlustého... A paní učitelka si zahrála na režiséra. Některým to šlo lépe, některým hůře, a tudíž naznali, že si pozvou toho nejpovolanějšího – herce Sašu Rašilova. Všichni byli netrpěliví, zvědavě pokukovali po dveřích... a konečně vstoupil pan Rašilov!

Děti si měly vybrat pohádku z knihy od jeho oblíbené autorky Boženy Němcové. Vybraly si pohádku Čertův švagr a pan Rašilov začal číst. Děti ho po celou dobu pozorně poslouchaly a oči z něj nemohly spustit. Krásně se poslouchal.

Když dočetl, zeptal se dětí, jestli už umí všichni číst, a chtěl se o tom přesvědčit. Děti se chopily knížek a každý přečetl jednu větu. Obdivovala jsem jejich odvahu - číst před tolika lidmi a ještě před panem Rašilovem. Však se některým hlásek klepal. Ale prvňáčci to zvládli a byli moc pochváleni. Potom následovala spousta zvědavých dětských otázek.

Zajímalo je, jak se dělají filmové triky, jak se dabuje Johnny Depp, jak se jmenují jeho dcery, co dělají... I někte-

ré maminky měly otázky na našeho hosta ☺.

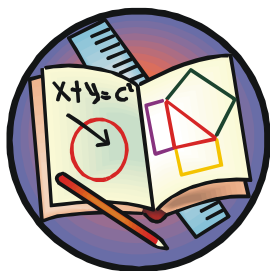
Děti na závěr panu Rašilovi moc poděkovaly za jeho ná-

vštěvu a daly mu na památku keřík na jeho statek. A pak už následovala autogramiáda a hlavně veliké fotografování.

PYTHAGORIÁDA

Mgr. Hana Knapčoková

V úterý 14. května 2013 proběhlo okresní kolo Pythagoriády – matematické soutěže pro žáky 6., 7. a 8. ročníku. Do tohoto kola postoupili úspěšní řešitelé školního kola, které proběhlo již v lednu.

Výsledky okresního kola

6. ročník

1. Valerie Bártová, 6.B
2. Marek Jinek, 6.A
3. Nina Křížová, 6.B

7. ročník

1. Daniela Horváthová, 7.C
2. Jan Poul, 7.C

8. ročník

1. Radka Křížová, 8.C
2. Ondřej Ševčík, 8.C

Všem úspěšným řešitelům blahopřejeme.

ANKETA

TENTOKRÁT O DOKTORECH

NAŠE OTÁZKY - VAŠE NÁZORY - JAK TO VIDÍ ŽÁCI A UČITELÉ

Můžeme se snažit sebevíc, bez lékaře se občas nikdo z nás neobejde. Když už máme to štěstí a nic nás nebolí nebo nejsme nemocní, jednou za čas k lékaři musíme alespoň na preventivní prohlídku. Asi to dělá ten bílý plášť, ale většina lidí cítí k doktorům jakousi podvědomou úctu, někteří ji časem promění v neskrývanou obavu, a někteří dokonce v panickou hrůzu. Přitom lékaři jsou tady od toho, aby pomáhali pacientům, a ne proto, aby se jich lidé báli. Takže v naší anketě jsme tentokrát zjišťovali, jaké zkušenosti máte s doktory právě vy...

1. otázka: Jaký je váš nejhorší zážitek z lékařského prostředí?
2. otázka: Jaký byl váš poslední zákrok u lékaře?
3. otázka: Co si myslíte o zubařích?
4. otázka: Máte nějaký trapný zážitek či úsměvnou historku od lékaře?
5. otázka: Jaký vztah jste měli k lékařům jako děti?

ŽÁCI

Roman Svoboda, 5.A

1. Braní krve ☺.
2. Naposledy mi dávali rovnátka.
3. Jak to říct slušně? Špatnej člověk ☺...
4. Asi žádný zážitek nemám.
5. Prostě jsem šel...

Veronika Dítětová, 9.B

1. Nevím, asi žádný.
2. Naposled mi trhali zuby ☺.
3. Určitě jsou potřeba...
4. Nevím, asi nic.
5. Bylo to v pohodě, rodiče mě nikdy nemuseli nijak moc nutit.

Eliška Humlíčková, 7.A

1. Nejhorším zážitkem je asi očkování.
2. Byla jsem u zubaře, takže asi to.
3. Sice se jich celkem bojím, ale na druhou stranu nám pomáhají.
4. Těžko říct, asi ne...
5. Hrozně jsem se bála, rodiče mě tam museli doslova vláčet ☺.

Michaela Heralová, 6.B

1. Určitě bych mezi nehorší zážitky zařadila trhání zubů...
2. Narazila jsem si ruku, tak jsem s tím musela do nemocnice.

3. Jsou to...

4. Tak to nemám tušení, asi nic.

5. Bylo to vcelku v pohodě, až na zubaře. Těch jsem se bála a bojím doteď.

Veronika Fialová, 5.B

1. Já žádný nejhorší zážitek nemám...
2. Nedávno mi trhali zuby.
3. Jsou dobří a vzdělaní.
4. Trapas nebo úsměvnou historku? Asi žádnou nemám...
5. Neměla jsem s tím problém.

**Jakub Pochop a Petr Hladík,
8. A**

1. Nevím, jak to bylo, ale překřížil jsem si ruku...
2. Inijekce!
3. Hrozně se jich bojíme ☺.
4. Jednou mě tam musela dotáhnout máma ☺.
5. V dětství jsme je neměli rádi a zůstalo nám to dodnes

Karolína Vopršalová, 8.C

1. Když mi pan doktor Jahoda zkoušel rovnat záda pěstmi.
2. Naposled mi u zubaře vrtali zuby.
3. No, radši nic.
4. Občas mi říkají: „Jo, ty jsi Nikola, ty jsi tady byla nedávno.“ A ona je to přitom sestřenice ☺.
5. Všichni byli v pohodě, ale zubaře nenávidím dodnes.

František Bukáček 7. C

1. Nesnáším braní krve.
2. Brali mi krev ☺...
3. Jsou to borci a určitě hodně vydělávají ☺☺☺.
4. Jednou jsem zakopl a spadl jsem na sestřičku ☺☺...
5. Nijak mi to nevadilo, ale měl jsem trému ze zubařů.

UČITELÉ

Mgr. Jaroslava Gregorová

1. Když jsem byla u lékaře s tím, že mě bolí kolena, tak mi řekl, že jsem stará, tak ať se nedivím ☺...
2. Já chodím tak maximálně k zubaři.
3. Určitě to pozitivní.
4. Trapný zážitek? Asi ne...
5. Nikdy mi nijak nevadili a navíc jsme chodili na kontroly ve škole.

Mgr. Ivona Kovačičová

1. Jednou mi vyřezávali znaménko bez umrtvení. To byl opravdu hrozný zážitek. Málem jsem si ukousla prst ☺.
2. Poslední zákrok už si asi nepamatuji.

3. Zubaři mi nevadí...
4. Jednou jsem byla s dcerou u zubaře a ona řvala tak, že z toho byla paní zubařka hotová ještě odpoledne ☺.
5. Asi mi nevadili...

Mgr. Hana Knapčoková

1. Žádné hrozné zážitky u lékařů nemám, nepříjemným zážitkem byla asi operace slepého střeva, když jsem byla ještě malá...
2. Braní krve při preventivní prohlídce ☺.
3. Většinou k nim nechodím příliš ráda, ale když mne bolel zub, nemohla jsem se návštěvy dočkat ☺...
4. Jednou jsem málem odešla z nemocnice se slušivými modrými návleky na nohou ☺☺☺...

5. Celkem dobrý. Návštěvy u lékařů jsem měla nejprve spojené s obrázky „za statečnost“, později s omluvenkami do školy. Ale protože jsem celkem zdravá, příliš často to nebývalo.

Mgr. Dagmar Jaitnerová

1. Chirurgický zákrok u zubaře ☺...
2. Tak to asi žádný ☺, já tam moc nechodím ☺.
3. Jsou to odvážní lidé ☺.
4. Vzhledem k tomu, že tam moc nechodím, tak asi žádný...
5. Já byla vždycky zdravé a hodné dítě, takže jsem je moc nepotřebovala ☺.

Anketu připravily Radka Křížová a Karolína Švárová, 8.C

DOKTOŘI SLOUPEČKY

Aneta Dufková, 9.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Chodíte rádi k doktorovi? Asi jak kdo. Existují lidé, kteří mají z bílých plášťů přímo panickou hrůzu, a tak vyhledají lékařskou pomoc skutečně až v případě, že jim jde o holý život. Na druhé straně jsou lidé, kteří jsou v lékařské ordinaci jako doma a v čekárně prosedí půl života, protože za doktorem běží s každou pitomostí nebo zkrátka jen proto, že se potřebují „hodit marod“. No a úplně specifickou skupinou lékařů jsou zubaři – těch se bojí opravdu kdekd. A co Aneta s Darkou?

ANETA

Nebojím se chodit do nemocnice ani k doktorce. Nechodím tam totiž moc často. Nejčastěji jenom na návštěvy – naposledy za babičkou. To jsem pak v očích ostatních důchodkyň na pokoji byla za hodnou vnučku ☺. Z těchto návštěv si pamatuji, jak jsem vždycky chtěla zkoušet tlačítka na polohování postele. Pak mi v paměti utkvěly ještě návleky. Nikdy jsem moc nechápala, proč je rozlišují na použité a čisté, když to stejně vždycky vypadalo, že ty použité vrací do čistých. Největší vtip ale vždycky byl, když se někomu povedlo si je zapomenout sundat.

Když jdu čistě náhodou někam do nemocnice kvůli svým problémům, připadám si tam poněkud nepatřičně. Většina lidí tam bývá starších než já. A taky si tam připadám moc zdravě. Nemocnice mám spojené především s vážnými úrazy a problémy – s těmi viditelnými. Vím, že vnitřní poranění a nemoci, které nejsou na první pohled vidět, bývají obvykle vážnější, ale právě že když nejsou na první pohled vidět, nevypadají tak hrůzostrašně.

Moji představu o nemocnicích ovlivňují určité především seriály. Tam se s nemocnicí setkávám nejčastěji. Jistě všichni znáte, jak většina našich maminek tyhle seriály tolik zbožňuje. Prostředí nemocnic je pro seriály ideální, protože nabízí skvělou možnost pro hodně emocionální příběhy. Lékař, který musí zachraňovat svoji přítelkyni, nebo pacientka s AIDS. Takhle opravdu vypadá běžný život v nemocnici? Nevím, ale trochu o tom pochybuji.

Ještě jedna věc ohledně nemocnic je mi trochu nejasná. Proč je lékař vnímán jako tak prestižní povolání? Mně se nelíbí. (No dobře, je to asi už z principu, protože rodiče by ze mě tu doktorku nejradši měli.) I když by mě možná trochu lákal pocit, že mám moc nad tím, zda někdo bude žít či nikoliv. Ale přesně v téhle moci se skrývá také obrovská zodpovědnost. A navíc se tohle týká jen doktorů v nemocnici. Praktický lékař to má všechno mnohem obyčejnější. Léčit kdejakou rýmičku může být asi docela nuda.

Bohaté zkušenosti mám jenom se zubaři. A to je na mně i vidět ☺. Mám doma několik pár let starých fotek, na kterých mám ještě hezky křivé zuby. Díky rovnátkům jsem se naučila pořádně si je čistit, tak bych se teoreticky návštěv zubaře nemusela bát. No ale... Když já to zase hezky doplňuji čokoládami, takže strach je asi oprávněný. Pak, když v čekárně přes dveře slyším zvuk vrtačky, hezky přemítám o tom, jak už nikdy nebudu jíst sladké a jak si budu zuby čistit ještě pečlivěji. Nakonec to obvykle dopadne maximálně jedním malým kazem, jehož oprava se dá přežít, a tak si doma za odměnu a na oslavu toho, že mám zase na půl roku pokoj, hned dám čokoládu ☺.

V nemocnici jsem ležela jenom jednou – v porodnici během svých prvních dní na světě. Nevím, jestli je to možné, když se říká, že se dnes spousta nemocí stává stále častějšími, ale doufám, že jiné oddělení než tu porodnici (kam se pravděpodobně ještě dostanu) pořádně nepoznám.

DARKA

K doktorům či do nemocnice se taky chodit nebojím, ale moje odhodlání „dokopat“ se někam byt' jen na rutinní kontrolu je tak mizerné, že většinou, pokud lékaře navštívím, už mi musí být opravdu hodně zle.

Na rozdíl od Anety jsem totiž v nemocnici už několikrát ležela a fakt je, že i když se většinou nemocniční personál snažil být vlídný a nápomocný, tak doma je doma. Vlastně se mi z nemocnice nechtělo domů jen jednou. To jsem byla v páté třídě po operaci slepého střeva, v nemocnici jsem stihla i čerta s Mikulášem, sestřičkám jsem pomáhala stříhat gázové čtverečky a moooc se mi tam líbilo ☺. Byla jsem jedno z mála dětí ležících na chirurgii, tak jsem si to náležitě užívala.

Další moje pobyty v nemocnici už tak veselé nebyly. Buď jsem s napětím čekala, jak to vše dopadne, nebo se pobyt protáhl tak, až jsem myslela, že budu zoufalstvím škrábat zdi. Copak dnes, to se člověk vybaví mobilem nebo laptopem, ale když napíšu, že jsem v nemocnici strávila jednou dva měsíce, a jednou dokonce skoro půl roku (pravda s malinkou pauzou) bez moderní techniky, technického nadšence, jako je Aneta, to asi porazí. Zato, když mi už bylo při tom ležení líp, přečetla jsem zhruba půl městské knihovny – vážně ☺.

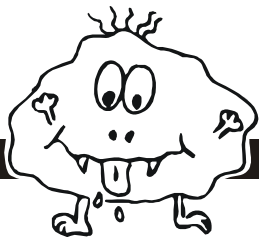
Nechápu, jak se někdo (a světe div se, jsou takcí..) vyživá v návštěvách nemocnic či lékařů různých způsobilostí. Já trpím pravděpodobně úchylkou jinou, kterou kdysi jeden starší pan primář nazval „disimulací“. Na můj vyděšený dotaz, co že to je, mi tehdy odpověděl, že někteří lidé simulují – předstírají či zvětšují své problémy a já že je naopak zapírám, i když je mám, jen abych mohla co nejdřív utéct. No, byla to pravda ☺...

Na svoji obranu ale musím dodat, že moje výchova v dětství i život v dospělosti mne tímhle způsobem ovlivnily. Moje maminka totiž (jako zdravotník) razila názor, že pokud zrovna nejsme jednou nohou v hrobě, tak zvýšená teplota či jiné příznaky nejsou ve škole žádnou omluvou. A můj muž, který je lékař, razí podobnou teorii. Možná by mi v jeho očích na atraktivitu přidal nějaký takový hezký zánět

prostaty, ale k tomu jako představitelka něžnějšího pohlaví přijdu asi těžko ☺...

Musím říct, že i když do nemocnic či k doktorům ráda nechodím (a tak to má většina z nás), tak skutečnou hrůzu mám snad, stejně jako Aneta, jen ze zubaře. Ale to asi není hrůza, to je úplná fobie, i když se zuby v podstatě problémy nemám. Naštěstí i po nucené změně pana zubaře za paní zubařku mé obavy chápou a z ordinace se nadále ozývá: „Pojďte dál, paní Svobodová, a nebojte se!“ No, příště to zkusím - nebát se. Ale nemůžu přece za to, že každý, kdo má bílý plášť a v ruce svírá zubařskou vrtačku, mi nahání stejnou hrůzu, jako kdybych osobně potkala Terminátora....

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

(20. ČÁST)

Poslední letošní setkání se strašidly v tomto školním roce bude poněkud netradiční. Neseznámíte se s novými školními strašidly, ale dozvíte se „krutou“ pravdu o některých lesních, polních a vodních strašidlech, na která můžete narazit během prázdnin. Náš tým pro výzkum strašidel ale nebude o prázdninách zahálet.

Máme naplánováno několik expedic. Například plánujeme rozkopat Karlův most, protože v něm má být zalděn jeden z prvních bezhlavých psů. Dále plánujeme vypustit vodní nádrž ve Víru a odchytit celou smečku vodníků, která se údajně skrývá v hlubinách pod hrázi. Posledním plánem je zapojení armády a policie do hledání a především odchycení zvláště nebezpečného hejkala v lesích okolo Žakovy hory. Doufáme, že se nám všechny expedice podaří zrealizovat a že se všichni ve zdraví vrátíme. Nyní si dovolíme vám představit ona slíbená prázdninová strašidla...

Časožroutka pruhovaná

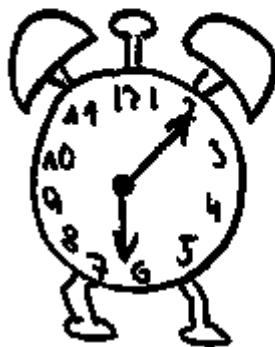
(Primkysiana linuta)

Výška: 0,5-0,8 m

Váha: 0,4-0,6 kg

Potrava: čas

Výskyt: pod postelí nebo ve skříní
všech žáků i učitelů

Je nejzákeřnější ze všech strašidel. Ročně jí padnou za oběť desítky tisíc lidí. Způsobuje totiž to, že čas o prázdninách letí jako šílený. Proto dva měsíce volna utečou všem žákům (i učitelům) rychleji, než za normálních okolností týden školy.

Na vyhubení časožroutky se naplánovaly desítky výprav. Bohužel, žádná z nich nebyla úspěšná. Proto i letošní prázdniny utečou jako voda. Tak jich užívejte naplno od samého začátku.

Časožroutka vypadá jako velký zubatý balón. Zjevuje se ob-

zvláště navečer a v noci. To kolikrát slyšíte, jak požírá čas a pomlaskává si. Největším požitkem je pro ni čas, který se doma nudíte. To je takový bonbónek, sladká tečka...

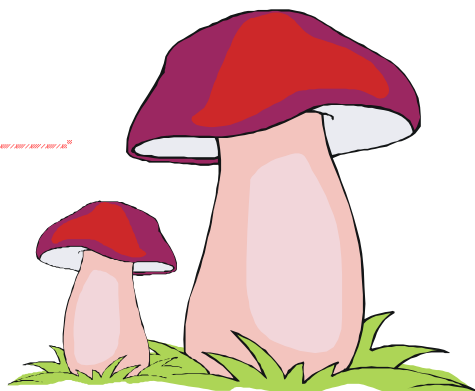
Houboschovávač čtyřruký (Boletuspryc kvadrotlapkus)

Výška: 0,15-0,3 m

Váha: 0,2-0,5 kg

Potrava: žížaly, mravenci

Výskyt: všechny druhy lesa

Je to malé, ale velice protivné strašidlo. Jeho největší zábavou je během houbařské sezóny schovávat před nadšenými houbaři houby. Pro zlepšení

zábavy je odkrajuje a nechává na zemi odkrojky, aby měl houbař co největší vztek. Když najdete čerstvé odkrojky, pozorně naslouchejte. Možná

ještě uslyšíte smích houboschováče., který se velice dobře baví na váš účet.

Jak již bylo řečeno, je to velice potměšilé strašidlo. Houby nejí. Jen je schovává do nor po jezevcích nebo liškách. Jeho potravou jsou žížaly nebo mravenci. Obzvláště rád má mravence červené – prý jsou pikantní.

Když budete mít štěstí a trpělivost, můžete houboschováče polapit. Stačí k tomu malá dřevěná bednička s padacími dvířky. Jako návnada poslouží nějaká sladkost obalená červenými mravenci. Po odchycení ho můžete dát na vodítko a máte vynikajícího hledače hřibů a křemenáčů. Stačí ho pravidelně krmit mravenčí pochoutkou nebo obzvláště vypasenou žížalou. Jen dejte pozor – když může, velice nepříjemně vás kousne. Ale tomu se dá snadno zabránit nasazením košíku pro psa.

Vodouchovec zákeřný (Hydrovyyvolavacus primitivus)

Výška: 0,5-0,7 m

Délka: 1,5-3 m

Výha: 0,5-1 kg

Potrava: komáři, ovádi, malé rybky

Třetím a také velice nepříjemným zástupcem strašidel je vodouchovec. Způsobuje to, že je voda v rybnících a někdy i v koupalištích studená i v parném létě. Leží na hladině, požírá hmyz a vesele ochlazuje vodu.

Nedělá to úmyslně, ale tím, jak tráví, odčerpává z okolní vody teplo.

Vypadá jako poloprůhledná velká utěrka, která se vznáší ve vodě, nebo jako medúza po přejetí parním válcem. Nemá žádné končetiny, jen jakási chapadélka, kterými lapá ko-

máry a ovády. Tím je velice prospěšný. Dokáže totiž sežrat za den tolik hmyzu, kolik sám váží.

Jen při plavání si dávejte pozor – když do něj ve vodě vrazíte, pocáká vás tmavou tekutinou podobnou inkoustu. Něco jako sépie. Jenže ta vytváří inkous-

tový mrak, aby nepřítel zaútočil na něj a ne na ni. Vodochovec naproti tomu na vás vypustí inkoust proto, aby vás zašpinil. Barva jde velice těžko dolů. Drží na těle i několik týdnů. Tak si dejte při koupání pozor.

Jo - a hezké prázdniny všem!

MLADÝ ZDRAVOTNÍK

Marie Novotná, 8.C

OKRESNÍ KOLO SOUTĚŽE

16. května 2013 se pětičlenná skupina děvčat naší školy - Marie Novotná (8.C), Jana Večeřová (8.C), Anna Obrová (8.C), Kateřina Brožová (7.B) a Lucie Dostálová (9.B) - spolu s paní učitelkou Janíčkovou zúčastnila soutěže Mladý zdravotník, která se konala ve Žďáru nad Sázavou.

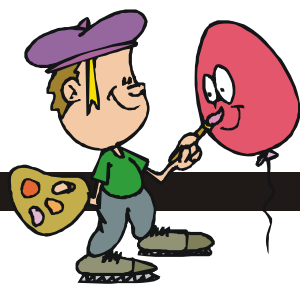

Autobusem jsme se dopravily na místo konání, kde už čekalo pár našich protivníků. Před samotným začátkem jsme si zopakovaly základní informace a mohlo se začít. Bylo celkem šest stanovišť s různými situacemi. Na prvním stanovišti

jsme si mohly vyzkoušet, jaké to je pomáhat člověku, který má záchvat nebo otevřenou zlomeninu. Po splnění těchto úkolů jsme vyrazily na stanoviště s resuscitací, kde jsme pomáhaly třem dospělým a dvěma dětem.

Poté přišla na řadu autonehoda, kde dvě členky naší skupinky vyprošťovaly zraněnou z auta a další dvě poskytovaly pomoc sražené cyklistce. I tady jsme ale nasbíraly pár trestných bodů. V pořadí čtvrté stanoviště byly popáleniny a obvazování hlavy a kolene. Tam jsme také získaly body a přemístily jsme se na stanoviště číslo pět, kde jsme sestavovaly nosítka a umísťovaly na ně zraněného.

Naším posledním úkolem bylo pomoci dívce s amputovaným prstem, zraněnou nohou a tepenným krvácením. Vše jsme zvládly a už jenom čekaly na celkový počet bodů a výsledek našeho snažení. A ono se to podařilo - i přes ztrátové body jsme se umístily na třetím místě. Chtěla moc poděkovat paní učitelce Janíčkové, která nám pomáhala a připravovala se s námi na soutěž.

VÝTVARNÉ

Mgr. Jitka Matoušková

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ

SOUTĚŽE

POŽÁRNÍ OCHRANA OČIMA DĚTÍ

Velkého úspěchu dosáhla **Lucie Havránková** z 9.A ve výtvarné soutěži *Požární ochrana očima dětí a mládeže*. Se svou prací Hlídáme rovnováhu, kterou ocenila náročnou práci hasičů, vyhrála okresní i krajské kolo a tím postoupila do celorepublikového kola soutěže. Předání cen vítězům krajského kola se uskutečnilo 29. května 2013 v Příbyslavi.

VODA PRO ŽIVOT

Byli jsme úspěšní i v další výtvarné soutěži, **Karolína Jančíková** z 9.A vyhrála se svou výtvarnou prací jedno z předních míst v celostátní výtvarné a literární soutěži Klubu ekologické výchovy na téma *Voda pro život*. Na kterém místě se umístila, to se dozví až při předávání cen v Černínském paláci na Ministerstvu zahraničí ČR v Praze. Kvůli povodním bylo toto slavnostní předávání ocenění přesunuto na měsíc září.

FOTOSMAJLÍK

Jan Šiška z 9.A vyhrál s fotografií Vodní hladina svou kategorií ve výtvarné fotografické soutěži *Fotosmajlík* 2013 pořádané v rámci projektu Zdravého města Třebíč.

Vítězné fotografie jsou umístěny na adrese:
<http://www.ddmtrebic.cz/souteze-vysledky.html>

SVĚT OČIMA DĚTÍ

Na závěr školního roku se nám ve výtvarné výchově podařil ještě jeden parádní kousek – zaslali jsme výtvarné práce do celostátní soutěže Ministerstva vnitra ČR nazvané *Svět očima dětí*, ve které jsme získali v minulých letech již čtyřikrát ocenění. A tentokrát byly opět vybrány dokonce práce dvě!

V kategorii 20 let Armády byla oceněna **Lucie Havránková** z 9.B a v kategorii Mladí proti nenávisti online **Erik Havlík a Jakub Žák**, oba z 9.C. Všichni výherci byli pozváni na slavnostní předávání cen, které proběhne ve čtvrtek 20. června 2013 v Majakovského sále Národního domu na Vinohradech za účasti představitelů Ministerstva vnitra ČR.

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

INFORMACE - POZVÁNKY - SOUTĚŽE

Naše čtvrté a poslední setkání završí letošní knihovnický „řemeslný“ rok. Po zapomenutých povoláních, která se objevila v čísle 71 a 72 jsou na scéně opět předměty, jež rozhodně nejsou běžnou součástí našich domácností. Tedy čím jsme v prvním letošním čísle začali, tím také před prázdninami končíme ☺.

ROMER

Co byste říkali takovému romeru? Nic vám to neříká? Přesto si představte, že jej i dnes objevíte téměř na každém pořádném řemeslném jarmarku. Jedná se o nejtypičtější renesanční číši na víno, vyráběnou na sever od Alp na počátku 16. století v lehce nazelenalé barvě, jež je dána kvalitou sklářského písku.

Kde číše přišla ke svému názvu, není zcela jisté, ale nejčastěji je spojován s politickou situací v německých zemích v 1. polovině 16. století. Pilo se z ní především v jižním Německu, tedy v katolických oblastech, kde žili stoupenci Habsburků. Protože šlo o zastánce jednoty římské říše, číším se začalo říkat romer neboli říman.

ŠRÁČEK

U jídla zůstaneme i nadále – tentokrát to bude šráček, který nemohl chybět v žádném hospodářství – sloužil totiž k výrobě tvarohu. Byl složený ze dvou spojených ramen, svírajících se pomocí páky se zářezy, do nichž se zasunoval dřevěný kolíček. Spodní rameno mělo vždycky podobu žebříčku, vrchní, kterým se lisovalo, tvořila kompaktní deska. Na žebříček se položil plátěný pytlík se syrovinou, získanou z kysaného mléka, přiklopil se horní deskou a zatížil kamenem.

PRYSKA

Vínem jsme začali, pálenkou skončíme a využijeme k tomu prysku – nevelkou skleněnou čtyř až osmibokou lahvičku s úzkým hrdlem, která se objevila v českých zemích v 18. století. Pojmenování

je odvozeno od slova prýštit (pryskat), protože se užívala k pití pálenky na rodinných oslavách nebo při zasedání řemeslnických cechů. Tomu také odpovídaly malby či rytiny na stěnách.

Mnohé se totiž malovaly ke konkrétním příležitostem, a tak se například na svatebních pryskách kromě ženicha s nevěstou zobrazovaly stromy života, srdce i holubičky, tedy symboly lásky a manželství. Vyráběly se v oblastech s rozvinutou sklářskou výrobou – v severních Čechách, na Šumavě, ale i na Vysočině.

Loučíme se tedy „stylově“ – symbolicky si přitukáváme pálenkou na další úspěšně zakončený školní rok ☺.

JSI SPRÁVNÝ

Mgr. Jaroslava Hnízdilová

**SOUTĚŽ ŠESTÝCH TŘÍD
NOVOMĚSTSKÝCH ŠKOL**

RODÁK?

Stalo se již tradicí, že Dům dětí a mládeže Klubíčko pořádá každým rokem soutěž Jsi správný rodák, která je určena žákům 6. tříd novoměstských škol. Mohou zde využít svých vědomostí, které získali v hodinách občanské výchovy v rámci tématu Obec, region, kraj.

Vybraní soutěžící pětičlenných družstev si však ještě musí své vědomosti rozšířit a k tomu jim souží internetové stránky Nového Města.

V letošním roce reprezentovala naši školu dvě družstva. Za 6.A družstvo ve složení M. Škorpík, P. Vitek, V. Trödler, I. Šmídová a D. Palečková a za 6.B J. Bartoň, M. Žák, M. Dvořák, M. Malinová, M. Heralová.

V boji s 2. základní školou se **družstvo 6.B umístilo na krásném 2. místě**. Družstvo 6.A skončilo na 4. místě, ale na soutěž se také dobře připravovalo.

Celkově hodnotím soutěž jako velmi zajímavou a prospěšnou, neboť žáci více poznají své město.

1.A A 2.A ŘÁDILY V BONGU

Anna Truksová, 8.C

V pátek 24. května 2013 jely děti z 1.A a 2.A na školní výlet. Já jsem byla přizvána jako redaktor školního časopisu a jako fotograf, abych výlet dokumentovala a okomentovala ☺. Děti se sešly ráno ve třídě, kde se dozvěděly, co je ten den čeká a taky něco o bezpečnosti. A potom se společně vydaly ke kulturnímu domu, odkud odjízďely směr Brno – hala Bongo.

Cesta autobusem proběhla bez problémů, ač to tak zprvu nevypadalo. Několika dětem se po pár minutách jízdy začalo

dělat špatně, ale snídaně zůstaly našťastí v žaludku ☺. Děti se po cestě bavily počítáním aut, koukáním na pohádku nebo

pojídáním svých svačín. Roztomilí byli prvňáčkové, protože někteří nebyli z pohledu paní učitelky na sedadlech vidět, tak se smála, že její půlka autobusu je prázdná ☺.

Při dojezdu k hale Bongo pan řidič minul vjezd, i když děti křičely, když uviděly reklamní ceduli s opičkou. Ale pan řidič zvládl situaci, autobus otočil a přesně v 9.30 jsme dorazili do Bonga. Děti nadšeně vystoupily z autobusu. V Bongu se všichni usadili na židličkách, někteří si převlékli sportovní kalhoty, nasadili teplé ponožky a už se nemohli dočkat, jak se rozběhnou po jednotlivých atrakcích.

Nejprve se jich ujala paní, která je přivítala a řekla jim, jak moc jim to všem sluší – obě třídy totiž na sobě měly svá školní trička. Řekla jim, co kde v Bongu je, jak jezdit na tobogánu a jiná další pravidla Bonga. A pak to začalo! Všichni se rozběhli po atrakcích. Dvě hodiny řádili v labyrintu chodeb, klouzaček, tobogánů, skákali na trampolínách, hráli fotbal, váleli se v kuličkách, jezdili na autíčkách...

Paní učitelky a maminky, které s námi cestovaly, měly jeden velký problém – donutit děti svačit. Najednou nikdo neměl hlad ani žízeň. A co teprve, když se mělo jet domů. Dětem se vůbec nechtělo. Zvládly se ale před zpáteční cestou nabobtnat a nakoupit různé plyšáky, zvířátka a nějaké sladkosti.

Po dvanácté hodině opět všichni usedli do autobusu. Po cestě sledovali pohádku, poví-

dali si o zážitcích z Bonga, někteří unaveně pospávali, jiní zpívali a myslím, že na zpáteční cestě snad ani nikomu špatně nebylo. Byla jen jednou „čůrací“ zastávka. Pití ledové tříště totiž udělalo své ☺.

Do Nového Města dorazil kolem půl druhé autobus plný spokojeně unavených prvňáčků a druháčků. Spokojené byly i paní učitelky.

CESTA 1.B A 2.B ZA ZVÍŘÁTKY DO ZOO

Mgr. Ivana Fousková

Ve středu 29. května 2013 se od kulturního domu rozjel modrý autobus plný nedočkavých dětí z 1.B. a 2.B. Čekala nás cesta do Zoologické zahrady v Jihlavě, kam se každý už moc těšil.

Cesta autobusem pěkně ubíhala a i počasí v jinak deštivých dnech k nám bylo tentokrát milosrdné. I když se sluníčko ukázalo jen minimálně, deštovým kapkám jsme se vyhnuli. Cestou po zoologické zahradě děti viděly mnoho zajímavých zvířat, nový výběh pro žirafy, které se bohužel pro nás ve

výběhu objeví až začátkem června.

Velký úspěch u dětí měli medvědi či veselé opice, které nám předvedly rošťáckou šarvátku. Po svačince zbyla i chvilka na hraní v dětském koutku. Jak se výlet dětem líbil? O své zážitky a dojmy se s námi podělilo několik druháků:

Mně se to moc líbilo. Tentokrát jsme s paní učitelkou a ještě s dětmi z 1.B navštívili jihlavskou ZOO. Byla legrace a mně se nejvíc líbily opice a můj kámoš Ondra se bál lenocha-da. Všem dětem se ten výlet líbil.

Filip Jelínek, 2.B.

Včera jsme byli na výletě v ZOO v Jihlavě. Nejvíce se mi líbily surikaty a opice, pak jsem si něco koupil a chvíli jsme si mohli hrát. Já si myslím, že se to všem líbilo a že se nám výlet povedl.

Daniel Kutra, 2.B.

Včera jsme s prvňáky jeli na výlet do ZOO a moc se mi tam líbilo. Byla tam různá zvířata, ale ještě tam neměli žirafy. Nejvíc se mi líbili tuleni a opice. Pak jsme čekali frontu u hračkárství. Když na mě přišla řada, koupila jsem si plyšáka pandy červené a pro mámu jsem koupila přívěšek slona.

Hana Štrofová, 2.B.

TŘETÁCI V MORAVSKÉM KRASU

22. května 2013 se většina dětí z 3.A a 3.B probudila velmi brzy. Proč? Všichni se těšili na výlet do vápencových jeskyní Moravského krasu.

Cesta autobusem byla klikatá a plná objíždění kvůli rozkopaným silnicím. Přijeli jsme pozdě. Nakonec po dlouhém vysvětlování vyšly paní učitelky z kanceláře a v rukách držely vstupenky do Punkevní jeskyně a na vláček. Po chvíli jízdy malým vláčkem ke vstupu do jeskyně si nás průvodci přepočítali a šli jsme. Už u vchodu nás překvapil studený vzduch a zima. Vybaveni bundami a teplým oblečením

j jsme procházeli a stoupali po infarktových schodech.

Na každém odpočívadle jsme vyslechli výklad a obdivovali krápníkové útvary, které rostly po milimetrech asi 20 000 let. Krásně nasvícené stalagmity, stalaktity a stalagnáty nám připomínaly zvířata, město, ježibabu a Romea a Julii. Na jeden černý krápník si mohl každý sáhnout a mlčky si něco přát. Této možnosti využili všichni.

Náhle jsme stáli u řeky Punkvy, kde čekali dva muži s lodičkami. Jak jsme nastupovali a lodičky se houpaly, tak někteří dostali strach a chtěli být u paní učitelky. Pluli jsme pomalu a bylo slyšet jen motor lodě a informace průvodce. Úžasem nad krásou, ale občas i strachem jsme skláněli hlavy v úzkých prostorách. Krápníky tam byly doslova všude a skála nad námi měřila asi 20 metrů. Byl to skvělý zážitek.

Následovalo vystoupení z lodiček, svačina, nákup dárků a hlavně magických prstýnků, které se zbarvily na prstu podle toho, jak na tom právě jeho nositel byl. Dost se jich zbarvilo hnědě až černě, což znamenalo strach. Po plavbě na Punkvě pod skalami se nebylo čemu divit. Cesta vláčkem zpět k základně Skalní mlýn znamenala, že bude následovat prohlídka Kateřinské jeskyně.

Smutná byla pověst o Kateřince, která hledala své zaběhnuté

ještě a už se nikdy nevrátila. Uvnitř této jeskyně přezimují tisíce netopýrů odpradávná, a tak mají i oni nade dveřmi díru pro vstup. V této jeskyni se koncertuje a my jsme si též

zazpívali, abychom zjistili, jak krásně se náš zpěv nese. A nesl. Pan průvodce nám děkoval za velký zážitek. Po této prohlídce jsme došli k autobusu a cestovali se zpěvem domů. Náš letošní výlet byl

mů. Náš letošní výlet byl super!

Sepsáno na základě sdělených dojmů a prožitků účastníků výletu.

PaedDr. Miroslava Kotovicová, Mgr. Marie Budíková

ČTVRTÁCI V JILAVSKÉM PODZEMÍ

Mgr. Markéta Součková

29. května 2013 se stejně jako děti z první a druhé třídy vypravili i čtvrtáci do Jihlavy. Cílem však nebyla ZOO, ale Muzeum Vysočiny a jihlavské podzemí.

V muzeu se z nás stali historikové i restaurátoři. Snažili jsme se vniknout do tajemství historických budov a odhalit, v jakém slohu jsou postaveny. Dostali jsme střípky obrazů a snažili je sestavit dohromady. Ukázalo se, že zde nám mnohdy chyběla trpělivost.

Pak nás čekalo podzemí. Vyprávění o složitosti chodeb, výstavbě i významu většinu okouzlo. Očekávání splnila i „světelná chodba“. S Jihlavou jsme se rozloučili na náměstí.

PÁTÉ TŘÍDY V PRAZE

Mgr. Pavlína Poláčková

Praha, která je podle mnoha turistů, jenž ji kdy navštívili, jedno z nejkrásnějších měst světa, se stala cílem výletu obou pátých tříd. Program byl malinko rozdílný, ale na své si určitě přišli všichni.

Společným jmenovatelem se stala prohlídka Národního divadla „od sklepa až po půdu“. Základní kameny z památných míst tehdy ještě Rakousko-

Uherské monarchie, sametově měkoučká sedadla v přízemí s pohledem na jeviště, kde se právě stavěly kulisy pro večerní představení, spouštění nád-

herné Hynaisovy opony, vyprávění o Alšových lunetách či téměř na dosah ruky visící dvoutunový lustr - to je jen malý výčet toho, co si s sebou

všichni z této prohlídky odnesli (alespoň tajně doufám ☺).

Žáci 5.A k tomu ještě zvládli prohlídku téměř celého centra se všemi pamětihodnostmi i technickými památkami. Navštívili Muzeum gastronomie, které nedávno oslavilo první výročí své existence, kde je provázela sama Nina Provaan

Dále následovaly všechny možné i nemožné zajímavosti „Staromáku“ – dům U Kamenného zvonu socha Jana Husa, pražský poledník, kříže popravených sedmadvaceti českých pánů, staroměstský orloj, Muzeum voskových figurín či Muzeum čokolády. Spleťtými uličkami Starého

nás všechny světem filmových triků celosvětově uznávaného režiséra a génia filmu 20. století Karla Zemana. Nebyl žádný problém se vznést na létajícím stroji či ovládnout známou ponorku z fantasticko dobrodružného filmu Vynález zkázy, který byl natočen na motivy románu Julese Verna.

Smetanová, známá módní návrhářka a majitelka muzea v jedné osobě. Poté zamířili na Staroměstské náměstí. Měli obrovské štěstí – Týnský chrám byl zrovna otevřený, takže omrkli náhrobek Tycho-
na de Brahe – dánského hvězdáře, který žil na dvoře Rudolfa II. v 16. století a sní tu svůj věčný sen.

Města se kolem Klementina dostali na Karlův most, z něhož vedlo jen pár kroků do tzv. Saského dvora, kde je od listopadu roku 2012 nově otevřené Muzeum Karla Zemana.

Ani se nechce věřit tomu, že návštěva muzea může být i zábava – právě tohle je totiž unikátní svým hravým pojetím. Je koncipováno jako filmové scény a malé ateliéry. Provedlo

Pak už byl nejvyšší čas na pořádné občerstvení v „mekáči“, čímž byly nabrány síly ke zbylému putování. V této lokalitě rozhodně nešlo minout půvabnou sošku malého Ježíška neboli známé Pražské Jezulátko, vystavené v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně. Co by kamenem dohodil pak byla Smíchovská plavební komora, které se také říká zdymadlo Smíchov. Je jedním ze čtyř zdymadel v Praze na Vltavě, postavené v letech 1911–1922 firmou Lanna. Je samozřejmě plně funkční a v současnosti nejvíce vytižené. Komora je tvořena čtverými vraty následujícími po sobě, takže proplouvání několika lodí komorou byla přinejmenším zajímavá podívaná. Na závěr opět cesta křivolakými uličkami – tentokrát ke kapli Betlémské, pak už jen dvě stanice metrem a hurá do vlaku...

5.B měla výlet o poznání klidnější. Národní divadlo doplnila bezmála dvouhodinovým hravým programem v Národním muzeu, který je seznámil s tím, jak se žilo za císaře pána na výstavě Monarchie. Na vlastní kůži si vyzkoušeli život císaře, šlechty, úředníka i měšťana, sedláka a rolníka nebo nelehký život dělníka. Následoval Karlův most se Staroměstským náměstím, samo sebou nechý-

běl nesmrtelný „mekáč“ ani metro, ale při nejlepší vůli se víc do itineráře s datem 2. května 2013 bohužel nevešlo.

Praha – město mnoha tváří, 15. největší město Evropské unie,

stále okouzující a nádherná dáma, mající za sebou 11. století života, 5. nejnavštěvovanější evropské město, 18. ve světovém měřítku, ročně naláká přes 5 000 000 miliónů tu-

ristů... No uznejte, nebyl by téměř hřích ji alespoň jednou za život nenavštívit? Naši páťáci tak už mají splněno ☺.

6.A NA KUŽELKÁCH

Jana Nováková a Iva Šmídová, 6.A

V pátek 31. května 2013 se sice ve škole slavil Den dětí, ale my jsme si ho propojili i s výletem. Šli s námi paní učitelky Oravcová a Pinterová.

Původně jsme se chtěli vydat do Vlachovic, ale přšlo, tak nám paní učitelka domluvila kuželky. I tak jsme trošku zmokli, protože jsme museli před kuželnou chvíli čekat. Hráli jsme kluci proti holkám. Zprvu nám to moc nešlo, ale měli jsme tři zkušební hody, takže jsme si to trošku procvičili. Odehráli jsme tři kola a všechny vyhrály holky, i když na začátku posledního kola to tak nevypadalo. Když byl čas, dávali jsme si svačinu ☺.

Mezitím přestalo pršet a my se vydali do Maršovic na oběd nebo něco dobrého. Moc dobře tam vaří. Potom jsme šli na hřiště, kde byla lanovka a každý se svezl. Zpáteční cestou jsme se stavili podívat na Ski do Vysočina Arény a po cyklostezce jsme došli do města. Všechny nás už bolely nohy a tak jsme byli rádi, když jsme dorazili na náměstí a tam jsme se rozešli. Výlet byl moc pěkný.

BOWLING A MINIGOLF S 6.B

Tereza Šebková, 6.B

Již v průběhu května se naše třída rozhodla, že letošní výlet bude do okolí Nového města. Vzhledem k špatnému počasí se termín několikrát měnil a nakonec jsme na cestu vyrazili až 5. června.

Sraz všech byl v 7.30 v průjezdu školy. Doprovod naší třídy zajišťovaly paní učitelky Renata Slámová a Monika Pinterová. Prvním cílem se stal penzion Vrchovina, kde jsme si zahráli bowling. Všechny nás to moc bavilo a byla u toho velká

legrace. Ač neradi jsme museli bowling po dvou hodinách opustit a vydat se dlouhou cestu, která měla končit u hotelu Horník na Třech Studních. Po chvilce odpočinku začala další zábava a tou byl minigolf. Ně kterým to zpočátku moc nešlo

(například mně ☺), ale po několika hrách jsme se do toho dostali a už se nám celkem dařilo.

Po minigolfu nám pořádně vyhládlo a už jsme se těšili na oběd. K obědu byl vynikající kuřecí plátek se šunkou a sýrem a hranolky. Mňam!!! Po slinění obědem jsme museli vyrazit z hotelu Horník zpátky do Nového Města. Při zpáteční cestě se opět naším cílem stal penzion Vrchovina, kde jsme náš výlet zakončili výborným zmrzlinový pohárem.

Byl to velmi pěkný, příjemný a pestrý výlet a myslím, že jsme si to všichni moc užili. Tímto bych zároveň chtěla poděkovat paní učitelce Renatě Slámové za výbornou organizaci našeho výletu.

Moc děkujeme!!!

7.A V BLUDIŠTI A V ZOO

Kristýna Tatičková, 7.A

Praha? Super! Asi takové reakce jsme měli, když nám paní učitelka Janíčková oznámila, kam pojedeme na výlet. Naplánovala nám návštěvu pražské ZOO, Petřínské rozhledny, zrcadlového bludiště a Muzea voskových figurín.

Ráno 27. května 2013 jsme se celí ospalí sešli na vlakovém nádraží. Nastoupili jsme do vlaku a vydali se vstříc zážitkům. Ve Žďáře jsme ještě ude-

lali rychlý přesun na rychlík a po třech hodinách strávených ve vlaku jsme se moc rádi prošli v ZOO. Navštívili jsme několik pavilónů, prohlédli si

výběhy se zvířaty a projeli se lanovkou. Bylo to tam moc fajn, i když ze začátku trochu přšelo.

Po zoologické jsme šli na Petřín, no šli, víceméně jsme se byl úžasný! Pak jsme se vydali do zrcadlového bludiště. Ani bychom nevěřili, jak nás zrcadla - hlavně ta deformační - zabaví. Pak jsme sjeli lanovkou zase hezky dolů a měli jsme rozchod.

Muzeum voskových figurín jsme bohužel nenavštívili, protože měli z technických důvodů zavřeno, ale jak se říká: „Všechno zlé je k něčemu dobré.“ Místo do muzea jsme šli do KFC nebo do McDonaldu, kde se všichni pěkně najedli. Sraz jsme měli pod sochou svatého Václava a jeli na nádraží.

Nasedli jsme na vlak a zamířili k domovu. Výlet byl náročný, ale přesto úžasný!

SE 7.B NA ROZŠTÍPENOU SKÁLU

Michaela Jinková, 7.B

Ve středu 29. května 2013 naše třída 7.B vyrazila na školní výlet do Žďáru nad Sázavou. Z Nového Města na Moravě jsme vyjžděli vlakem v 8.06 a musím přiznat, že jsme měli štěstí na počasí, protože nám celý den nepršelo - až cestou domů.

Poté, co jsme dorazili do Žďáru, jsme se vydali na Rozštípenou skálu. Cestou jsme se rozdělili na skupinky a paní učitelka nám dávala různé úkoly, které nás měly dostat ke klíčovému slovu.

Například jsme měli přinést pět rostlin, pojmenovat je a zařadit do čeledi. Dostali jsme náповědu ke klíčovému slovu, které jsme hledali. Musím se pochlubit, že naše skupinka byla v tomto úkolu nejrychlejší.

Po cestě lesem jsme dostali další úkol, který kluky evidentně moc nebavil, protože po sobě začali házet šiškami. Asi je to opravdu zaujalo, protože v tom pokračovali i po cestě ke skále, kdy se zaměřili i na něžné pohlaví, které ale nemělo chuť se zabývat jejich pubertáckými výjevy.

Nejdříve jsme se dostali ke Šlakhamru v Hamrech nad Sázavou, což je vlastně kovárna, kde nám průvodce řekl

něco málo z její historie a také jsme se dozvěděli o práci s kovem. Po prohlídce kovárny jsme se rozhodli udělat oheň a ti, kteří si s sebou vzali buřty, si je opekli. Pak jsme se rozdělili na dvě skupiny. Kdo nechtěl jít na Rozštípenou skálu, ten se s paní učitelkou Gregorovou přemístila na hřiště v Hamrech a tam hráli fotbal. Druhá skupinka se vydala s paní učitelkou Ficovou na Rozštípenou skálu.

Po prohlídce skal jsme šli na zpět, obě skupiny se setkaly na hřišti a většina z nás si zahrála fotbal. Za hodinu a půl jsme se rozhodli k návratu domů. Cestou zpátky jsme se ještě zastavili u Hamroně, což je veliká dřevěná socha, kterých je v Hamrech velké množství.

Tím byl náš výlet ukončen. Vlakem jsme se okolo půl páté dostali zpět do Nového Města na Moravě. Výlet se mi líbil, poznala jsem nová místa a nasbírala nové poznatky. Doufám, že těchto výletů bude v příštím roce více.

LASER GAME PATŘIL 7.C

Daniela Horváthová, 7.C

Stejně jako každá jiná třída jsme se i my, žáci 7.C, mohli vydat na výlet. Jenže kam jet? V Praze jsme byli na exkurzi a navíc tam jsou právě povodně a jinam se dojet za jeden den přý nedá. Poslední možností je Brno. Nic jiného jsme nevymysleli, a tak cíl byl jasný.

Ale co si z pestré nabídky činností v Brně vybrat? Naše paní učitelka nám navrhla prohlídku kasemat na Špilberku, se kterou všichni více či méně radostně souhlasili. Druhý bod programu byl na nás. Naše třída se rozhodla celkem rychle i pro tuto věc - navštívíme Laser game. Je domluveno a jdeme na to!

Sešli jsme se 4. června 2013 na vlakovém nádraží. Všichni ještě rozespalí, ale natěšení. Vlakem jsme měli dojet do Tišnova a poté do Brna. Po příjezdu jsme se vydali na Špilberk. Tam se nás ujala příjemná paní průvodkyně, která nás provedla po kasematách a vysvětlila nám, jak byli odsouzenci vězněni a jak se

dříve mučilo. Nevím, jak ostatní, ale já osobně jsem si tuhle prohlídku opravdu užila. Po prohlídce jsme si ještě něco nakoupili a prošli zbytek hra-

du, kam se nemusí s průvodcem, protože nám odpadla kvůli počasí návštěva rozhledny. Ale nemohli jsme se pro-

cházet do nekonečna, čekala nás už zmiňovaná Laser game.

Pan učitel Sláma pod Špilberkem vytáhl mapu Brna, našel cestu a šli jsme. Když jsme přišli k určené budově, přivítala nás příjemná atmosféra a spousta schodů. Ale nás nikdy nic nezastaví, a tak jsme překonali i tuto překážku.

V místnosti na čekání bylo černě vymalováno a na stěnu promítali videa Epic Fails. Mimo nás tam čekala i jiná škola, která ale měla jít do jiné arény než my. Dostali jsme klíčky od skříněk, kam jsme si dali věci, a mohli jsme jít na to.

Nejdříve šla první skupina s panem učitelem Slámou hrát na patnáct minut a potom jsme

šli my s paní učitelkou Slámovou. Rozebrali jsme si vesty, podivili se nad svými jmény, která jsme dostali (nejmenovaný spolužák na sobě měl, myslím, obě hry vestu pod názvem CatWoman :-D), a šli hrát.

V aréně byla (jak jinak) tma a zářila tam různá světla, takže tam nešlo nic vidět. Musím říct, že tam byly různé nakloněné roviny, a když někdo nevěděl, že to tam je, málem spadl.

Z arény jsme vyšli celí uhonění a nadšení. Druhá hra probíhala ve stejném duchu. Někteří jedinci si dokonce připlatili za hru třetí. Po Laser game jsme se vydali na náměstí Svobody, abychom si dali rozchod. Většina z nás zamířila do McDonald's nebo KFC, ale někteří

jedinci šli k podivnému obelisku uprostřed náměstí chytat kuličku. Je zábava pozorovat je z McDonald's, jak tam stojí a čekají na kuličku, která nevypadne ☺.

Po hodině a půl, které jsme měli určené k rozchodu, jsme se vydali na vlakové nádraží. Na zpáteční cestě jsme jeli rychlíkem z Brna do Žďáru a potom osobákem do Nového Města. Jestli někdo ví, jak to vypadalo ve starých vlcích, které neměly světlo v tunelu, tak si dokáže živě představit naše kupé. My alespoň nekradli svačiny, ale rozvazovali si boty ☺. V osobáku se nám sice stala taková „nehoda“, ale dojeli jsme všichni...

8.A KAMARÁDILA SE ŽRALOKY

Pavlna Tománková, 8.A

Ve středu dne 29. května 2013 se žáci 8.A vydali brzy ráno na výlet do Prahy. Cesta vlakem byla zábavná, protože kluci jako vždy rozvířili náladu svými vtípkami. Když jsme přijeli do Prahy, tak jsme si rozdali lístky na metro a jeli jsme do ZOO.

Pražská zoologická zahrada byla bezvadná, ale nejlepší z celé zahrady byla mláďata levharta, která byla rozkošná.

Pěkná byla i ostatní zvířata, ale levhartům se nevyrovnala. Když nás zoologická zahrada přestala zajímat, vypravili jsme

se do podmořského světa. Zde jsme spatřili takových ryb, že bychom je ani nespočítali. Nejvíce lidí však stálo u žraloků. V akváriu byli tři malíci žraloci a pořád plavali dokořkem.

Zanedlouho jsme se rozhodli jít se podívat do pražského Palladia, kde jsme prolezli různé obchody a kluci si tak zajistili balónek, který jsme jim však ve vlaku ukradli. Bylo už dost pozdě, a tak jsme se vypravili na nádraží, kde jsme bohužel nastoupili do jiného vlaku ☺. Ale naštěstí jsme to zjistili včas, a tak jsme z něj zase vystoupili. Za malou chvíli nám přijel náš správný vlak a my šťastně odjeli domů...

8.B STIHLA PRAHU PŘED POVODNÍ

Mgr. Petr Smékal

Ještě předtím, než se počasí rozhodlo, že praprší květen a červen a..., jsme chtěli jet do Kutné Hory na bobovou dráhu. Jenže v dešti se dráha nekoná. Tak jsme po zhlédnutí předpovědi počasí měnili tři dny před odjezdem trasu výletu a nakonec se vydali do Prahy.

Cesta byla jako vždy dlouhá (alespoň pro mě), ale dorazili jsme v pořádku. Při pohledu na zprávy o následujícím víkendu, kdy se Prahou valila padesátiletá voda, jsme my s naším

výletem dopadli velice dobře. Plán byl prostý - jako první cíl naší výpravy bylo zvoleno Muzeum letectví. Bohužel až na místě jsme zjistili, že jediný autobus, který tam jezdí, má

v době od 9 do 13 hodin pauzu. Trochu nás to zaskočilo. Ale další zastávka - Muzeum strašidel a přízraků Prahy byla v pořádku.

V muzeu byla spousta duchů, velkých kronik, hejblátek a kukátek. Za provázky či drátky se dalo tahat a ve vitrínách se děly věci ☺. Například jste mohli popravit tři maňásky, natahovat figurínu na skřípec nebo se koukat pod pokličku do kuchyně šíleného vraha. V kukátkách se odehrávaly krátké příběhy, nebo se objevovali pavouci či lebky.

Ve spodní části muzea byly modely nejznámějších strašidel Prahy - kostlivec, bezhlavý rytíř, vodník, čert, bezhlavé přízraky, zazděná jeptiška

a spousta dalších. V této části muzea občas samo zhaslo hlavní světlo, na což reagovala dámská část (možná i část pánské – nedalo se to poznat ☺) jekotem. To, že tam děláme zvukové efekty zdarma, se nám ze vstupného bohužel nestrhlo. Jediným kazem na kráse bylo totiž „pražské“ vstupné. Jenže každá sranda něco stojí ☺.

Další zastávkou bylo Náprstkovo muzeum. Tři patra s obrovským množstvím nádherných exponátů z celého světa proběhli někteří borci za 15

minut!!! Potom jen seděli na schodech a nudili se. No, každý svého štěstí... Mně osobně se muzeum moc líbilo. Člověk si mohl například zblízka prohlédnout slavného Vinnetoua i s jeho slavnou stříbrnou puškou nebo třeba masky kanibalů z Papuy Nové Guiney.

Prošli jsme také Karlův most – to ještě Vltavou netekly ty obrovské spousty vody, koukli na Staroměstský orloj a „brodili“ se tou spoustou turistů a Pražanů. Můj soukromý názor je ten, že v Praze bydlet opravdu nechci ☺.

Zlatým hřebem ovšem byla návštěva Palladia a shopování. Rozchod byl spíš rozběhem. Po několika patrech obchodů, restaurací a jezdicích schodů se dá chodit i několik dní (možná i nocí), ale teda řeknu vám upřímně, není to to, co bych ve svém volném čase chtěl dělat.

Zpáteční cesta proběhla v lehkce plném vlaku, který se v průběhu několika zastávek stal více než plným. Nicméně výlet byl fajn a kdo ví, kam nás vítr zavane příští rok, kdy to bude výlet poslední.

PAINTBALLOVÁ BITVA 8.C

Anna Truksová, 8.C

Ve středu 29. května 2013 jsme se vydali na výlet do Prahy. Jeli jsme na paintball. Většina se těšila, ale přece jen se našli dva z naší třídy, kteří nejeli.

Ráno v 6.50 jsme se sešli v Novém Městě na Moravě na vlakovém nádraží. Ve Žďáře jsme měli jen asi čtyři minuty na přestup do vlaku směr Pra-

ha, ale naštěstí jsme vše zvládli... Cestou tam jsme seděli v kupé, kde byla velká sranda. Například z toho našeho musel jít smích neustále. Po dvou

a půl hodinách jsem dorazili do Prahy, kde jsme ještě museli zdolat jednu jízdu metrem, potom jsme přestoupili a pak jsme jeli ještě asi osm stanic.

Na poslední stanici s názvem Zličín jsme přestoupili na autobus a jeli do Hostovic, kde jsme čekali na auto z toho pa-

intballu, které nás mělo dovézt na místo. Ale jaksi na nás trochu zapomněli, tak jsme museli asi čtvrt hodinky čekat. Na-

štěstí byl naproti Lidl, kam si někteří šli dokoupit zásoby, co vyprázdnili z batohu ve vlaku.

Když pro nás přijeli, tak to trochu nevypočítali a přivezli malé auto, tam se nás vešlo asi tak šest. Ale zanedlouho pro další část členů výpravy přijelo

další a to už bylo rozhodně větší. Když jsme byli všichni na místě, převlékli jsme se do oblečení, masek na obličej a rukavic na paintball. Nejprve

nám vysvětlili pravidla, jak si nemáme sundávat masky na obličej na hracím poli (jenom v zázemí), a když jsem potom zjistila, jaké je v ní teplo, tak to bylo docela hustý. Měla jsem chuť si ji sundat zázemí nezázemní ☺!

Jakmile nám vše vysvětlili, mohli jsme jít na hrací pole. Rozdělili jsme se na dva týmy - bílí a zelení. Každý tým byl v jiné základně a měli jsme za úkol postřílet co nejvíc členů konkurenčního týmu.

Když jsme dohráli, šli jsme si do zázemí odpočinout, doplnit zásoby kuliček nebo vzduchu. A hurá na další hru. Ta se jmenovala dobývání prasečáku. Jednou jeden tým bránil a druhý dobýval a pak obráceně. Vlastně vše spočívalo v tom, že jsme museli sesunout vlajku ze stožáru dolů. Poté byla opět přestávka.

Další a také poslední hrou nás doprovázel déšť. Tak jsme se museli přesunout do budovy, ale hrálo se i venku, on ten déšť moc nevadil, jen se o trochu víc mlžila maska. V poslední hře jsme tedy museli z jídelny získat vlajku a za-

píchnout ji v autě. Podařilo se to jenom zelenému týmu a také vyhrál.

Potom jsme se šli převlíct a dovezli nás na Zličín, kde jsme museli čekat na poslední várku cestovatelů, které dovezli pozdě. Spěchali jsme na metro, ale

cesta se táhle a už to vypadalo, že nestihneme vlak, ke kterému jsme dobíhali jen taktak. Ale naštěstí jsme ho stihli!

Z výletu si každý jako suvenýr odnesl minimálně jednu modřinu – ale k paintballu to patří. Bylo to prostě úžasné!!!

EXPEDICE YDYKSEB S 9.B

Václav Šebek, 9.B

Byl pátek 7. června 2013 a 9.B vyrazila do školy s cestovními batohy. Všichni si asi říkáte, proč tahají bágly do školy? Protože se chystáme do Beskyd. Všem ze třídy ale vadilo to, že jsme museli jít do školy, protože výlet nebyl klasický školní, ale rozhodli jsme se udělat si soukromý třídní výlet o víkendu.

Nakonec jsme celé dopoledne ve škole přečkali a blížila se druhá hodina odpolední. To už byli všichni nachystaní před kulturním domem, kde na nás čekal autobus, který nás odveze. Padly tu i hlášky typu: „Uf, aspoň že nemám největší tašku!“ a podobné. Batohy jsou naloženy v autobusu, my také a může se vyjet.

V autobuse byla báječná atmosféra. Povídali jsme si a někteří si i zdřímli ☺. Kluci hráli na psp i na mobilech. Cestou nám paní učitelka ukazovala různé památky, jako je věznice Mírov, kterou proslavil vězeň Kajínek, a mnoho dalších. Po třech hodinách jízdy jsme dorazili na místo určení – Chata Koksaf. Poté, co jsme si rozda-

li batohy, bylo na řadě rozdělení chatek a ubytování. Uběhla půlhodina a paní učitelka nás volala na večeři. Ta nám „všem“ mooooooc chutnala.

Po večeři si kluci zahráli fotbal, někteří zase twistra a pár lidí sedělo na lavičce u jedné z chatek. Povídali jsme si a semleli všechno možné. Blížil

se večer a Jarda přišel s nápadem udělat domácí diskotéku. Všichni dováděli v chatce tak, že by málem spadla ☺. Musím říct, že jsme si ji pořádně užili. Když už byli všichni unavení, šli jsme spát. Holky prý ale nespaly skoro vůbec, kecaly téměř do rána a usnuly jen na dvě hodiny.

Je tu ráno a také budíček. Všichni ale byli tak zmordováni, že se jim vůbec nechtělo vstávat. K snídani byl párek s rohlíkem. Čekal nás celodenní výlet po Beskydech. Vzali jsme batohy na záda a šlo se. Ušli jsme zhruba dva kilometry a pak nás lanovka vyvezla na Pustevny. Někteří se na ni moooc „těšili“ ☺. Ale stejně svůj strach překonali a zvládli to. Vyfotili jsme se před jednou restaurací a měli jsme hodinový rozchod.

Když jsme se v domluveném čase opět sešli, vyrazili jsme k Radegastovi. Cestou jsme si postavili mohylky z kamenů a moc se nám povedly. Po pár hodinách cesty jsme nakonec došli k oné slavné soše Radegasta. Samozřejmě nemohlo chybět focení se sochou. Po malém odpočinku jsme pokračovali v putování. Cestou jsme si i pouštěli písničky, aby

si i pouštěli písničky, aby nám to rychleji uteklo.

Netrvalo dlouho a přišli jsme ke kostelíku Cyrila a Metoděje. Opět jsme si chvíli odpočinuli a využili možnosti občerstvení. Pár z nás si dokonce odvážně sundalo boty, abychom provětrali nohy ☺. Po několika hodinách pochodu jsme nakonec dorazili do Frenštátu pod Radhoštěm, kde jsme měli v plánu navštívit známý skanzen. A usmálo se na nás štěstí - byl tu zrovna nějaký program, takže byl vstup zdarma. Než jsme se ale vydali na prohlídku, hledali jsme nejprve místo ve stínu, kde bychom si odpočinuli a napili se.

Po prohlídce jsme se kolem čtvrté hodiny přemístili na autobusové nádraží, abychom se konečně dostali „domů“ – tedy do našich chatek. Ale nastal tu problém. Paní učitelka nemohla najít, jakým autobusem to vlastně pojedeme. Nakonec se zeptala místních lidí a zjistila, v kolik nám to jede. Nejeli jsme přímo, museli jsme přestupovat. Měli jsme ještě čtvrt hodiny čas, a tak padl návrh, že kdo chce, může s paní učitelkou Knapčokovou do obchodu doplnit zásoby.

A že toho bylo! Měli jsme plný koš, byly to ale kyselky. Filipovi málem upadly ruce, jak to bylo těžký ☺.

Nakonec jsme dorazili tam, kam jsme chtěli - do chatek. Po výletu byly všichni tak zmořdovaní, že jsme ani nemohli chodit. Ale čekala nás večeře. Po večeři jsme si zahráli ameriku v herně. David dokonce hrál ne s pingpongovou pálkou, ale s žehlicím prknem. Večer tu panovala báječná

atmosféra. Taková, že z ní byli všichni znaveni.

A pak přišla neděle, den našeho odjezdu. Balili jsme a uklízeli chatky. Kolem desáté hodiny jsme vyrazili směrem na Nové Město na Moravě. Cestou jsme se zastavili v Kopřivnici v muzeu automobilky Tatra. Muzeum bavilo spíš kluky, neboť bylo plné aut. Od těch prvních automobilů až do současnosti. Pak jsme se zastavili ještě na hradě Helfštýn, kde se každoročně pořádají kovářské

festivity. Tady jsme se dozvěděli důležitou informaci, že se záchodu v dřívější době říkalo „výsernice“ ☺.

Po prohlídce jsme už směřovali rovnou cestou domů. Blížilo se Nové Město a všichni jásalí radostí, že už budeme doma. U kulturního domu na nás čekali rodiče. Rozdali jsme si bágly a pak už šel každý svou cestou. Všem se poslední společný výlet moooooooooooc líbil. Děkujeme, paní učitelko!

AQUAPALACE V PRAZE OVLÁDLA 9.C

Libuše Pleskačová, 9.C

Ve středu 29. května 2013 jsme vyčerpali naši poslední „seznamovskou“ výhru. Byla to vstupenka do AQUAPALACE v Praze. Jelikož jsme to v září nestihli, nechali jsme si tuto odměnu až na konec školního roku.

Ráno jsme se sešli u vlaku a odjeli do Žďáru. Tam jsme přesedli na rychlík, zasedli všechna volná kupéčka a vyjeli. V Praze jsme si koupili lístky na metro a jeli na Opatov. Odtud jezdily autobusy přímo do AQUAPALACE. Když jsme dorazili na místo, nemohli jsme uvěřit tomu, co vidíme. Obrovský areál, ale to jsme ho viděli zatím jen zvenčí. Každý vyfasoval čip na ruku a potom už byly na řadě šatny a konečně bazény, vířivky, sauny, tobogány, skluzavky a jiná místa, kde jsme se mohli vyřádit.

Někteří odvážlivci si zkusili i nejnebezpečnější tobogán. Pan učitel nám sice říkal, že to není bezpečné, a tak si to nej-

prve sám zkusil a pak tam mohli všichni ☺. Každou celou hodinu jsme se sešli na smlouveném místě - ve vířivce.

Velcí hladovci šli po dvanácté hodině na oběd do restaurace. Vypadala jako naše jídelna. Na ten čip, který jsme dostali na

pokladně, jsme si koupili jídlo a najedli se. Pan učitel měl takový hlad, že si objednal polévku, kterou snědl v mezích, kdy čekal na další jídlo ☺. Do saun se nikdo moc neodvážil, protože připomínaly spíš nudapláž ☺. Svě o tom ví několik jedinců ☺.

Čas se krátil a my se museli jít obléct, vysušit vlasy a odejít. Věřte, že se nám odcházelo s těžkým srdcem, že tam nemůžeme být déle. Nicméně jsme se měli ještě na co těšit - samozřejmě na rozchod na Václavském náměstí.

Po nákupu jsme se vydali na vlakové nádraží, kde jsme nasedli do nesprávného vlaku, ale paní učitelka rychle zasáhla a „vypakovala“ nás rychle ven. Ještě běžela upozornit pana učitele Hnízdila, který byl se svojí třídou taky na výletě. Všichni jsme vystoupili a čekali na správný vlak. A dočkali jsme se ☺. Výlet se všem strašně líbil, jen škoda, že jsme tam nemohli být déle!

DEN DĚTÍ

PLNÝ ZÁBAVY

Oslava Dne dětí na naší škole patří k akcím, na které se všichni těší. Nemusí se učit a stráví den podle svého přání. Tentokrát jsme slavili v pátek 31. května 2013.

Žáci prvního stupně zahájili den pohádkou Modrý tygr. Po pohádce si zahráli, zasoutěžili a zasportovali při aktivitách připravených žáky 9.B. Skákali v pytli, házeli šipky, cvičili s obručí, trefovali plechovky, lovili rybičky... Všem se dařilo a odcházeli se sladkou odměnou.

Starší žáci si vybírali program sami s třídním učitelem. Někteří se vydali na bowling, na kuželky, na výlet do okolí nebo si připravili zábavný program ve třídě. Družstvo chlapců vyrazilo pod dohledem pana učitele Jurka na fotbalový turnaj. Byli tak dobří, že se jim podařilo získat první místo.

Ačkoli nám počasí příliš nepřálo, Den dětí se opět vydařil. Škoda že je jen jednou za rok ☺.

Mgr. Hana Knapčoková

Paní učitelky z 1. stupně si jako každoročně připravily na odpoledne pro děti dílničky a dětský jarmark pod názvem Pojd'te, děti, budeme si hrát. V **dílničce hliněné** děti vyráběly hliněnou mozaiku. Do hlíny zapracovávaly hrášek, fazole, čočku... Ve **sluníčkové** vyráběly malá závěsná sluníčka a v **kroužkové dílničce** je čekala spousta papírových kroužků, ze kterých slepovaly motýlky a kytičky.

V každé dílničce si vydělaly za svoji zručnost grošíky, které pak nadšeně utrácely na jarmarku. Mohly si koupit náramky, ozdobené kelímky, zápichy do květináčů, svícný, myšky... Všechny výrobky na jarmark vyráběly děti v pracovních činnostech a výtvarných výchovách.

Na chodbě školy byla připravena výstava obrázků a výrobků žáků, ale návštěvníky zaujala hlavně výstava fotografií, která dokumentovala, co se na naší škole událo během tohoto školního roku. Takže i ti, co nevyráběli, se u nás ve škole nenudili. Našimi dílničkami prošlo víc než 150 dětí...

Anna Truksová, 8.C

**TENTO PROJEKT
BYL REALIZOVÁN
ZA PODPORY MĚSTA**

NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

TÝDEN ČTENÍ

Mgr. Jaroslava Truksová

VE TŘÍDĚ 1.A

I my jsme se opět zapojili do Týdne čtení v rámci projektu Celé Česko čte dětem, který probíhal od 1. do 7. června 2013 v celé České republice.

My v 1.A jsme tento týden zahájili v pondělí 3. června. Tento den jsme si v českém jazyce povídali o tom, k čemu kniha a vůbec čtení je, a ve výtvarné výchově jsme vyráběli záložky, které jsme připravovali pro děti na páteční čtení v mateřské škole.

V úterý se děti dozvěděly, jakým způsobem kniha vzniká. Prohlédly si starodávné knihy a moc se jim líbila jejich vůně. Povídaly si také o povoláních, která jsou spojená se vznikem knihy, samy si vyzkoušely knihu „vyrobit“ a staly se v tento den spisovatelky.

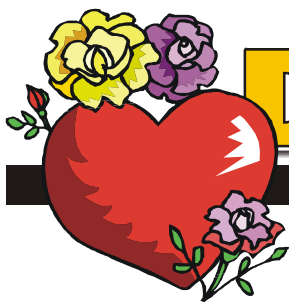
Ve středu si měly děti donést do školy svoji nejoblíbenější knihu, kterou jsme si společně představili, a na chodbě jsme z nich udělali malou výstavu. Zaměřili jsme se také na ilustrace dětských knížek a ilustrátory a děti si zkusily svoje knihy ilustrovat.

Ve čtvrtek jsme se věnovali v českém jazyce předčítání pohádek, protože se děti shodly, že ty mají nejraději. Připravovali jsme společně hádanky pro děti z mateřské školy.

V pátek jsme náš Týden čtení uzavřeli návštěvou v mateřské

škole na Drobného ulici. Přišli si nás poslechnout budoucí školáci. Připravili jsme si pro ně pět hádanek z pohádkových knížek. Kdo první pohádku podle čtené ukázky poznal, dostal záložku. Potom jsme školkáčkům předvedli, že umíme číst všichni, a každý jim přečetl jednu větu z příběhu o konících. Na závěr jsme dětem rozdali záložky, které jsme pro ně vyrobili.

V mateřské školce se nám moc líbilo, děti nás pozorně poslouchaly a sklídili jsme veliký potlesk a pochvalu.

DEN MAMINEK

NA PŘÍSTAVBĚ

PaedDr. Miroslava
Kotovicová

14. května 2013 se ráno otevřely dveře přístavby a společně s žáky 1.–3. tříd šly do školy i maminky. Dostaly pozvání od svých dětí do vyučování. Důvodem byla malá oslava Dne matek, který připadá na 12. května. V různých třídách proběhly slavnostní hodiny různě, ale jedno měly společné – poděkování maminkám. Všechny maminky a děti byly po skončení těchto společných chvil rozechvělé, dojaté a plné dojmů. Některé myšlenky dětí i dospělých určitě napoví, jaké dojmy si mnozí uvnitř sebe odnášeli.

se mi líbí. Pro děti to není stereotyp, ale škola hrou.

maminka paní Pejchalová

2.B

Já si myslím, že se to všem maminkám líbilo. Všechny děti se snažily. Byl to super den. Bylo tady šestnáct maminek a dvě babičky. Byla tady i moje mamka. Nejdříve jsme ukazovali maminkám český jazyk a pak matematiku a čtení.

Filip Jelínek

3.A

Moje máma byla strašně dojatá a mně se to taky moc líbilo. Když jsme šly domů, celou cestu mě máma vychvalovala, jak se jí to líbilo. Pak jsem se jí zeptala, jak se jí líbilo, když jsem jí dala kytku a taky pusu. Máma řekla, že to bylo nejhezčí ze všeho a dala mně taky pusu.

Kája Mužátková

1.A

Druhou neděli v květnu slaví maminky svátek. V 1.A jsme jim k tomuto svátku nadělili dárek v podobě času stráveného u nás ve třídě. Maminky měly možnost vidět, jak pracujeme v českém jazyce a praktických činnostech. Společně s námi si zahrály některé hry, zazpívaly písničku, posvádčily a modelovaly z hlíny.

Na závěr každá maminka dostala od dětí dáreček. Moc děkujeme všem maminkám, jedné tetě a babičce, že si udělaly čas a přišly za námi.

Mgr. Jaroslava Truksová

1.B

Dnes byly u nás ve třídě maminky a děti. My školáci jsme jim ukazovali, jak čteme, počítáme, zpíváme a jakou z toho máme radost.

Katuška Stupková

2.A

Na dnešní hodině českého jazyka se mi velice líbilo. Hodina byla různorodá a i pro mě naučná. Děti začínaly psaním na tabulku. Vymýšlely věty na zadaná písmena. Procvičovaly slovní druhy. Nakonec vystříhovaly pro maminky srdíčka. Tento styl vyučování

3.B

Líbilo se mi, jak jsme četli, recitovali a hlavně mě bavilo, jak jsme dělali maminkám občerstvení a kreslili obrázek. Moje maminka se smála. Nakonec od nás dostaly kytíčky

Šimon Dufek

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

VÝLET DO PRAHY

Ve čtvrtek 23. května 2013 se starší žáci naší školy sešli před školou už před šestou hodinou ranní – odjížděli totiž na vlastivědnou exkurzi do Prahy...

Na tento plánovaný výlet se moc těšili – nejenom na dlouhou cestu rychlíkem, ale hlavně na prohlídku alespoň nejhlavnějších historických památek a zajímavostí. Pro někoho to bylo první seznámení s naším hlavním městem „na živo“.

Hned za Žďárem jsme rozbalili naše zásoby od starostlivých maminek, tak nám cesta ve vlaku

rychle ubíhala. Před devátou hodinou jsme vystoupili na hlavním nádraží a pěšky se vydali k sv. Václavu na Václavské náměstí. Náměstí v této době bylo téměř liduprázdné, překvapilo nás svojí velikostí.

My jsme se ale nejvíc těšili na jízdu metrem, proto jsme spěchali na Můstek. Jízda do Malostranské stanice byla pro většinu z nás

velký zážitek. Pak jsme už vykročili zase po svých a po zámeckých schodech jsme se vyšplhali k Hradu.

V Chrámu sv. Víta už bylo o poznání víc lidí, byli to samí turisté a asi jen my jsme mluvili česky. Téměř se nedalo u jednotlivých kaplí zastavit, museli jsme jít s davem. Tak aspoň zvenku jsme

si pořádně prohlédli tuhle krásnou historickou budovu.

Ve Zlaté uličce nás překvapila velikost domečků a pokračovali jsme do věže Daliborka. V minulosti tam bylo věznění. Nechtěli bychom žít ve středověku, jen z pohledu na mučící nástroje nám běhal mráz po zádech. V suterénu jsou čtyři kobky, v podlaze je kruhový otvor do hladomorny, kam byli vězňové spouštěni pomocí kladky. Raději jsme toto místo opustili a obdivovali krásnou zahradu pod hlavním palácem.

Před hlavní bránou jsme se vyfotili s hradní stráží a pak jsme si u Černínského paláce poslechli zvony na Loretě. Na Petřínskou rozhlednu jsme tentokrát vyšplhali všichni. Stálo to za to, výhled na Prahu byl nádherný.

V bludišti a hlavně u zakřivených zrcadel jsme se všichni nasmáli – hned z nás byli „hubeňouři“, hned „tlust’ouši“, pak dlouhonoží, pak liliputanci... Z Petřína jsme pokračovali pěšky na Karlův most a dál na Staroměstské náměstí. Tam už bylo zase moc turistů, ale orloj a 27 křížů v dlažbě na chod-

níku jako památku na popravu českých pánů jsme viděli.

Tramvají jsme dojeli do Holešovic na Výstaviště, kde jsme v Mořském světě mohli obdivovat největší expozici mořských živočichů v ČR. V obřích akváriích plavali žraloci, hejna pestrabarevných korálových ryb, želvy i pirani.

Již trochu unavení jsme došli na stanici metra v Holešovicích, odkud jsme jeli podzemní dráhou

na hlavní nádraží. Nemohli jsme ale vynechat občerstvení v McDonaldu u vstupu do metra. Tak jsme pojedli, popili a nabrali další síly na cestu domů.

Cesta zpět uběhla rychleji než cesta tam, těšili jsme se z nových dojmů a zážitků a také z dárečků. Domů jsme přijeli po deváté hodině trochu unavení, ale spokojení. Kéž by takových výletů bylo víc!

Kamarádi ze Slavkovic

NÁVŠTĚVA Z REGENSBURGU

Mgr. Věra Janů

Již druhým rokem trvá naše partnerství a přátelství s německým městem Regensburg. V jeho místní části Schwabelweis se nachází základní škola podobná té naší slavkovické. Koncem května nás navštívil pan ředitel této školy Stefan Würdinger.

První den návštěvy nám Stefan představil město Regensburg, ukázal fotografie, povídal o historii tohoto města a přidal i některé pověsti - například o jejich kamenném mostu. Že se ptáte, jak mu naše děti ro-

zuměly? Se Stefanem přijela i Slovenka Lucie Holen, která nám už při minulých setkáních pomáhala s překladem.

Stefan dětem přivezl pexeso, vyrobené německými žáky, na kterém byly nakresleny různé

památky města Regensburg i celého Německa. S dětmi si pexeso společně zahrál a my jsme potom pro německé děti vyráběli podobné „české“ pexeso.

Dále dětem představil svou třídu pomocí hry Černý Petr, kde se jeho žáci nakreslili na karty, Stefana potom jako Černého Petra. Poté jsme mu ukázali naši školní družinu, kde si dětmi zahrál fotbálek a postavil stavbu z Lega.

Po vyučování jsme Stefana s Lucií pozvali na oběd do

chaře Olšiaka, Lva a Orlici u rybníka Pilák, Hrochy ve Škrdlovicích, Hamroně, Mamuta a Koně v Hamrech. Po náročném odpoledni nám všem vyhládlo, takže jsme odjeli na večeri a poté honem spát.

V sobotu v poledne byla naše návštěva pozvaná na svatbu dcery naší paní učitelky Láchové a potom jsme odjeli do města Polička, kde jsme strávili zbytek dne.

Večer jsme se se Stefanem a Lucií rozloučili a už nyní se všichni těšíme na náš výlet do Regensburgu na konci letošního školního roku.

restaurace Horní dvůr a potom na výlet na hrad Pernštejn a rozhlednu Karasín.

Druhý den se Stefan díval, jak se učí české děti. Navštívil hodinu hudební výchovy, kde jsme mu zazpívali spoustu českých písniček a on nás naučil jednu německou – Bruder

Jacob. Dále byl zvědavý na hodinu angličtiny, kde jsme mu ukázali i práci na naší interaktivní tabuli, která se mu velmi líbila.

Po vyučování jsme naši návštěvu opět odvezli na oběd - tentokrát do Polničky a poté jsme jim ukázali sochy od so-

ČTVRŤAČKY NA DOPRAVNÍM HŘIŠTI

Mgr. Jana Láchová

V pondělí 10. června 2013 se pokusily holky ze 4. ročníku získat vlastní řidičský průkaz

na kolo. Nebylo to tak jednoduché, před tím se musely samozřejmě ponořit do učení

všech značek a ty rozdělit na výstražné, příkazové, informativní, zákazové, vodorovné.

Také řešily situace na křižovatkách, kdo z účastníků silničního provozu může jet, kdo má stát, kdy platí pravidlo pravé ruky. Věděly i to, jaká je povinná výbava jízdních kol a jak to vypadá, když řídí křižovatku policisté. Přesto trochu s obavou vstoupily do učebny dopravního hřiště.

Paní Plocková s nimi nejdříve zopakovala teorii – značky, křižovatky, vodorovné značení na silnicích, výbavu kol a pak už každá za sebe psala testy. Ty nebyly jednoduché, vybíraly vždy ze tří možností (tady se vyplatilo pořádně číst text). Mohly ztratit jen 4 body z dva-

ceti, kdo ztratil víc, bohužel nedostal průkaz cyklisty.

V praktické části zkoušek na zahradě se staly pravými řidiči a se svými vozidly projížděly křižovatky se semaforey, zastavovaly na stopce, nevjížděly do jednosměrné ulice, dávaly přednost chodcům, opatrně přejížděly železniční přejezd, správně se zařazovaly do jízdních pruhů a ukazovaly změnu směru jízdy. I počáteční rozpačky nad „staříčnými“ koly byly překonány.

Jak to dopadlo? Praktické jízdy udělaly všechny, ale v testech měla Monika víc chyb, než bylo povoleno, proto průkaz nedostala. Aneta i Josefína měly plný počet bodů – dostaly pochvalu za znalosti od paní Plockové. I Boženka si zaslouženě odvezla průkaz cyklisty. Tak přejeme všem spoustu kilometrů bez nehod.

PODVEČERNÍ ČTENÍ

TŘETÍ ČTENÍ

Moc jsme se těšili na další podvečerní čtení, protože jsme věděli, že hosté jsou zárukou dobré zábavy. Naše pozvání totiž opět po roce přijal pan Jaroslav Buček ze souboru žďárských ochotníků a přivezl si s sebou tentokrát na pomoc – paní Kateřinu Petrlíkovou a paní Moniku Toussaintovou. Připravili si čtení z knížky První strom pohádek z celého světa od J. Vladislava a V. Stanovského.

Byli jsme okouzleni důkladnou přípravou hostů - přivezli mapu světa, kde si děti ukazovaly místa původu pohádek, či obrazy stromů, do kterého děti se zájmem vpisovaly neznámá slova z cizích krajů, aby následně mohly soutěžit v určování správného významu těchto slov.

Dramatizace předčítaných textů byla strhující, přímo nás vtáhla do děje... Mezitím si děti protáhly skrčená záda rozvíčkou na verše a naučily se zaříkadlo, kterým pomáhaly hlavnímu hrdinovi pohádky.

Společný čas velmi rychle uběhl a posluchačům se ještě nechtělo odcházet – takže paní

Jana Křenková s kolegyní ze žďárského souboru lidové slovesnosti - přítomny tentokrát jako divačky – využily dobré nálady a společně jsme si zazpívali a zatančili písničky z Horácka. Lepší závěr jsme si nemohli přát...

ČTVRTÉ ČTENÍ

Neuběhlo mnoho času a sešli jsme se ve škole zase. I když tentokrát jsme soupeřili s nádherným počasím venku - věrní posluchači nám nedali košem.

Přijela za námi studentka žurnalistiky a dějin umění Marcela Svobodová ze Žďáru nad

Sázavou. A přivezla knížku, která byla pro děti velkou neznámou - Gabra a Málinka od Amálie Kutinové.

Děti si nezbedné holčičky okamžitě oblíbily a prožívaly s nimi jejich každodenní trampoty, legrácky i trápení. Spo-

lečně jsme pak porovnávali dobu děje knížky a současné možnosti dětí, vysvětlovali si neznámé názvy oblečení, jídel či zvláštní mluvu „cérek a ogarů“.

Slečna Svobodová hovořila nářečím tak perfektně, že jsme měli pocit, jako bychom se ocitli všichni na Valašsku! A jakou radost výběr knížky tentokrát udělal rodičům...

Závěrem nastalo vyhodnocení malé soutěže – děti si měly přinést vlastnoručně vyrobenou květinu na přivolání pěkného počasí – a povedlo se (počasí i květiny!). Nebylo jednoduché vybrat vítěze, nakonec slečna Svobodová vybrala kytičku Verunky Hlaváčové z 1. ročníku a ta jí ji věnovala. Slečna Svobodová na oplátku slíbila, že zase velmi ráda za dětmi přijede.

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 73 – červen 2013

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová, Aneta Dufková, Leona Vedmochová, Václav Šebek, Karolína Švárová, Marie Novotná, Radka Křížová, Anna Truksová, Pavlína Tománková, Iva Mrkvičková, Josef Novotný, Daniela Horváthová, Valérie Bártová, Nina Křížová, Tereza Šebková, Beáta Dudová, Michaela Heralová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 73 vyšlo 18. června 2013 v nákladu 35 výtisků